

NIEUWE AVONTUREN

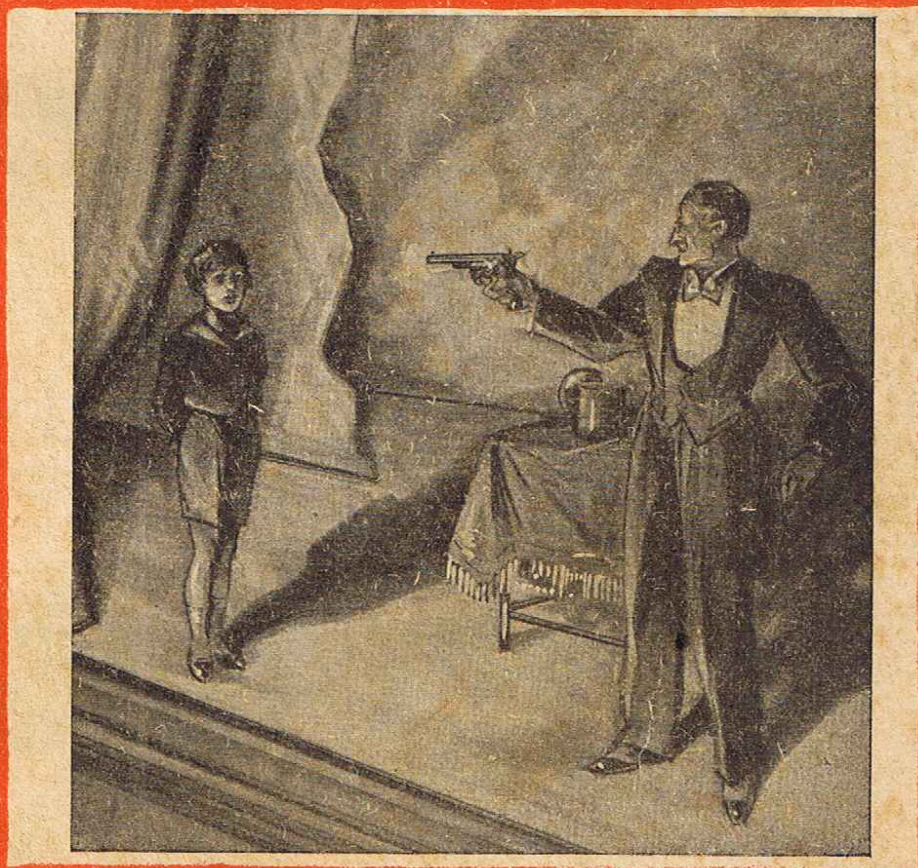
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Bernadette's Geheim

Nr 2151

NEDERLAND : 40 C.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Bernadetti's Geheim

HOOFDSTUK I

DE GOOCHELAAR

Het was omstreeks half acht in de avond, en zeer druk in de City van Londen, vooral in de buurt van Piccadilly, waar zich de vele grote schouwburgen en specialiteiten-theaters bevinden.

Het was het uur, waarop de schouwburchgangers zich naar deze plaatsen van vermaak begeven, te voet, per taxi,

door middel van een bus, en ook menigmaal in hun eigen auto.

Voor het grote Hypodrome-theater waren reeds verscheidene auto's komen aanrijden, want die avond zou er een première zijn, bij welke gelegenheid er een nieuw ontdekte ster van de danskunst zou optreden, ditmaal een jonge Russin, nauwelijks zestien jaar

oud, van wie men elkaar wonderen verhaalde, en wier portret overal in boekwinkels, sigarenwinkels, en elders in een grote verscheidenheid van pose ten toon gesteld was.

Zij was een befaamde schoonheid, ondanks haar prille jeugd, en men zei, dit bij wijze van aantrekkelijkheid te meer, dat zij de enige dochter was van een vooraanstaand communist van het Polit-bureau, die er zich op beroemde, eigenhandig meer dan vijftig tegenstanders op politiek gebied naar de andere wereld te hebben geholpen.

Of dit wellicht een truc van de impressario was, of niet, deze bijzonderheid droeg er in ieder geval toe bij, om de verwachtingen van het publiek hoog te spannen.

Reeds was Olga Stygowitsj met groot succes in de Franse hoofdstad opgetreden, en die omstandigheid moest er wel toe bijdragen, dat de reusachtige zaal in het Hypodrome-theater al dagen van te voren was uitverkocht.

De bezoekers kwamen reeds vroegtijdig opdagen en een kwartier voor de aanvang was de zaal tot aan de laatste plaats toe bezet.

Het was echter reeds over half negen, en de voorstelling was reeds begonnen met het optreden van een Spaanse soubrette, toen de deur van een der loges recht tegenover het toneel openging en er twee heren binnentraden, die de beide stoelen op de eerste rij gingen innemen.

De een was een man van omstreeks veertig jaar, slank, rijzig en gespierd, met een gladgeschoren gelaat, waarvan de trekken een ontembare wilskracht vertoonden, doordringende staalgrijze ogen, die de mensen tot op de bodem van de ziel schenen te kunnen peilen, bijzonder fraai getekende wenkbrauwen en glanzend haar, dat aan de slapen een weinig begon te grijzen.

Zijn metgezel was veel jonger, kleiner, met een lachend, rond gelaat, en levendige blauwe ogen.

Beiden waren in rok gekleed, en een der eerste kleermakers van Londen scheen het voorrecht te hebben, deze

twee krachtig en evenredig gebouwde mannen te mogen kleden.

In sommige loges, waar men de twee mannen had zien binnenkomen, werden de hoofden fluisterend bijeengestoken, en menig fijn gevormd mondje prevelde een naam:

— Lord William Aberdeen!

Inderdaad was het de bekende Londense philanthroop, de man, die, tenminste wanneer men zijn benijders geloven mocht, over ontelbare millioenen beschikte, ofschoon niemand kon verzekeren daarvan, de stellige bewijzen te hebben, die daar met zijn secretaris Charles Brand, in de loge was verschenen, die hij telkens voor een geheel jaar huurde.

En dit geschiedde niet omdat Lord William Aberdeen zulk een groot liefhebber was van het Variété-theater, ofschoon hij volmondig erkende, dat er onder het volkje van het circus ware kunstenaars scholen, maar wel omdat vooral het Hypodrome-theater, dat op de duurderere rangen door de hoogste standen bezocht werd, gelegenheid bood er materiaal te verzamelen, ten einde de rijkdommen welke hij reeds bezat, nog te vermeerderen.

Dit moge enigzins vreemd klinken, en toch was het niets anders dan de waarheid.

Want de man, die zich onder het mom van Lord William Aberdeen verborg, was niemand anders dan Lord Edward Lister, alias John Raffles, de Gentleman-Avonturier!

Reeds jaren achtereen had de stoutmoedige Brit zijn praktijken uitgeoefend, links en rechts zijn netten uitgeworpen, en in de loop der jaren een reusachtige buit verzameld, een buit, van welks omvang alleen zijn trouwe vriend Brand enig vermoeden had.

Want deze hield van alles wat Raffles van de rijken, van de woekeraars en spelers, van de schelmen en geldschietters wist te roven, zeer nauwkeurig boek, en hij zou het onmogelijk beter hebben kunnen doen, indien Raffles de directeur ware geweest van een bloeiende fabriek.

Op de gehele wereld waren wellicht geen drie personen, die op de hoogte waren van het feit, dat Lord Aberdeen en John Raffles een en dezelfde persoon waren en Scotland Yard zou het eenvoudig niet hebben willen geloven.

Toch zat de langgezochte daar, geen tien passen van de hoofdinspecteur van politie, Baxter, die een diepe buiging voor hem had gemaakt, maar zichzelf eerder voor ongeneeslijk krankzinnig zou hebben verklaard, dan aan te nemen, dat de man, die hij zoeven had gegroet, dezelfde was, die hij reeds sedert enige jaren hardnekkig, maar vruchteloos achtervolgde.

En hij zat daar zo rustig, alsof zijn leven niet een aaneenschakeling was van spannende, gevaarvolle avonturen, waarbij menigmaal zijn leven op het spel stond, en waarin hij strijd had gevoerd tegen de meest beruchte bandieten van New York, zowel als van Parijs, en zijn diefstallen had gepleegd in Amsterdam zo goed als in Madrid.

Dit was mogelijk omdat Raffles in de volle betekenis van het woord «een man van het ogenblik» was.

Nimmer hield zijn vaardige geest zich bezig met andere dingen, dan waartoe hij zich juist bepaald had, nimmer brak hij zich nodeloos het hoofd over zaken van de toekomst, noch kon hem het verleden, hoe kort ook geleden, en alleen voor zover het hem zelf betrof, enig belang inboezemen.

En zo kon hij hier dan ook volmaakt rustig zitten, door slechts twee loges gescheiden van zijn doodsvijand Baxter, die zeker geen seconde zou aarzelen hem aanstonds gevangen te nemen, wanneer men hem slechts de bewijzen wist te leveren dat die onberispelijk geklede man met zijn scherp besneden gelaat zijn langgezochte tegenstander was.

Raffles en Brand hadden dus plaats genomen; de eerste had zijn kijker te voorschijn gehaald, en Brand kocht een programma van de ouvreuse, die achter hen was binnentreden.

Raffles staarde een ogenblik tamelijk onverschillig naar de corpulente Spaanse soubrette, met haar sneeuwwitte blankette armen, en in haar rokje van pailletten, die juist haar hoogste noten uitgilde, en leunde toen in zijn stoel achterover.

— Wat kijk je naar die zangeres? informeerde Brand. Vindt je haar zo bijzonder goed?

— Dat niet. Ik verbaas mij over haar uithoudingsvermogen, gaf Raffles ten antwoord. Het zingen kost haar blijkbaar tamelijk veel inspanning en toch geeft zij het niet op, en begint telkens een nieuw couplet. Ik houd van die energieke naturen. Apropos, zijn we niet veel te vroeg?

— Hoe zo te vroeg?

— Wel, ik lees hier in het programma dat Olga Stygowitsj, voor wie wij eigenlijk komen, pas als numero 5 vermeld staat. Wij krijgen eerst nog een paar rekwerkers, een dame met gedresseerde honden, en een goochelaar! Ik vind dat dit van het goede wel wat veel is!

— Misschien valt het wel mee! kwam Brand. Het Hypodrome-theater heeft meestal goede nummers!

— Dan is zij bij de keuze van deze schreeuwerige dame toch zeker van dat beginsel afgeweken, hernam Raffles. Goede hemel, ik vrees dat zij aanstonds uit elkaar zal springen! Zij heeft al driemaal juist op het nippertje de hoge E kunnen halen, maar ik ben bang, dat 't haar voor de vierde keer niet zal gelukken. Ik geloof dat zij er te dik voor is!

— Edward, je bent onuitstaanbaar, fluisterde Brand lachend. Ik vind haar stem lang niet kwaad voor een eerste nummer. Het is je natuurlijk ook wel bekend, dat men, om het programma te openen, altijd het minste nummer uitzoekt.

Op dit ogenblik haalde de Spaanse zangeres met inspanning van alle krachten voor de vierde maal haar hoge E, waarbij de aderen op haar ronde hals zwollen, en verdween toen met

kleine trippelpasjes, buigend en kus-handjes werpend, tussen de coulissen.

— Bravo! bromde Raffles. Er zit sport in die vrouw! Zij deed het voor de vierde maal nog eens! En wat zal haar lot zijn, als zij die E niet meer kan halen, als zij nog corpulenter wordt, of als haar stem schraal en dun wordt, door het voortdurend zingen in een met tabaksrook gevulde ruimte?

— Ja, dat lot zal erg genoeg zijn, zei Brand op zachte toon.

Terwijl de beide vrienden spraken was het scherm reeds weer opgegaan, en er verscheen een drietal rekwerkers, een slank gebouwd man, een mooi, jong meisje, beiden in paars tricot gekleed, en een soort August de Domme, die de meest halsbrekende toeren verrichtten.

Raffles, die een kenner was, daar hijzelf uitblonk in bijna alle takken van sport, bewonderde de lenige, sierlijke bewegingen der acrobaten, en bleef niet achter met zijn goedkeurend handgeklap, toen de rekwerkers hun nummer beëindigd hadden.

Deze dankten glimlachend en met stralende ogen voor het applaus, en trokken zich buigend terug.

— Zij zijn gelukkig, zoals je ziet, zei Raffles op zachte toon. Misschien is het over tien jaar al heel anders, maar wat deert hun dat? Voor het ogenblik genieten zij van het leven. Wat komt er nu?

— De dame met haar hondjes!

Reeds was het scherm opnieuw opgegaan, en een overdreven glimlachende dame in een kort roodzijden rokje, rode kousen en een roodfluwelen keurslijf gekleed, huppelde het toneel op, en maakte een aanvang met haar vertoning. De honden deden wat een gedresseerde hond al zo doen kan; zij sprongen door hoepels, liepen op kleine tonnen, voerden een dans uit, apporpeerden, en dankten hun gesternte, toen het gedaan was, en zij voor die avond althans vrij waren.

— Wat nu? vroeg Raffles, die een geewu achter zijn hand verborg.

— De goochelaar, monsieur Bernadetti! antwoordde Brand.

— Nu, een goede goochelaar is altijd zijn geld waard, al zou ik je precies kunnen zeggen, hoe dat alles in zijn werk gaat!

Het scherm rees, het orkest zette een zacht gespeelde wals in, en monsieur Bernadetti trad op.

Hij was zeker niet jong meer, hij droeg klaarblijkelijk een pruik, die niet al te goed paste en met grote zorg had hij zijn gelaat geschminkt, hetgeen echter niet belette, dat men daarop duidelijk de rimpels kon waarnemen en geen schmink ter wereld kon de doffe glans van de ogen verbergen.

De goochelaar was vergezeld door een knaap van een jaar of twaalf, met een fijn, bleek gelaat, en in zwart fluweel gekleed, met een korte broek, zwartzijden kousen, lakschoenen en een brede, kanten kraag.

Eigenlijk was de jongen al te oud voor zulk een kinderachtig pakje, want hij groeide al danig uit het costume, waarvan de mouwen hem reeds te kort waren geworden.

De taak van de knaap scheen te zijn, de goochelaar verschillende voorwerpen aan te geven, maar hij moest tevens verdwijnen en weer verschijnen in een van die kisten met een klep in de bodem, welke vertoning steeds de verbaazing van het publiek opwekt, dat maar niet kan begrijpen, hoe dit wonder wordt gewrocht.

Veel nieuws vertoonde de goochelaar niet, maar wat hij deed, dat deed hij goed. Hij goochelde kanaries in kleine kooitjes, en niemand begreep waar die kooien plotseling vandaan kwamen, en een onderdeel van een seconde later waren kooi en vogel weer verdwenen.

Hij wist uit een hogen hoed glazen water, kleine, witte muizen, geldstukken en een berg bloemen te voorschijn te toveren; hij haalde uit het binnenste van een ei een Engelse, een Franse en een Amerikaanse vlag; hij goochelde zeer verdienstelijk met speelkaarten, en sprak daarbij, in tamelijk slecht Engels, enigszins hees, en nu en dan plotseling ophoudend alsof zijn gedachten hem ontschoten.

De knaap verrichtte mechanisch zijn werk, met een stereotiepe glimlach op het gelaat, en wanneer hij niets te doen had, stond hij in een hoek van het toneel op de achtergrond, met de handen op de rug gevouwen, en keek dromerig voor zich uit.

Eensklaps werd de aandacht van Raffles en Brand een ogenblik afgeleid.

Een heer, die schuins achter hen had gezeten, sprong haastig op, stamelde een gefluisterd « pardon »! en verliet de loge, waarbij hij in zijn haast een paar malen tegen de treden van de trap stootte, waarop de zes stoelen geplaatst waren.

Brand had onwillekeurig even omgekeken, waarbij zijn oog op iets glinsterends viel dat op de grond lag. Hij bukte zich en raapte een fraaie, gouden manchetknoop op van het wijnrode tapijt, waarmee de vloer van de loge bekleed was.

Een ogenblik dacht hij er over, de haastig gebakerde heer achterna te lopen, maar hij bedacht dat deze wel aanstonds zou terugkeren, en dat hij hem dan de knoop zou kunnen overhandigen. Hij liet het voorwerp daarom in zijn zak glijden, en bepaalde zijn aandacht weer tot het toneel.

Daar begon de goochelaar juist aan zijn laatste toer.

Hij had een ouderwets voorlaadpistool gegrepen, en de knaap was van het toneel gekomen, het trapje afgedaald, dat over de orkestruimte voerde, en had aan het publiek een loden kogel laten zien, waarmee het pistool geladen zou worden.

Vervolgens beklom hij het trapje weder, gaf de kogel aan de goochelaar, die hem in de hoogte hield, om hem nogmaals te laten zien.

Hij had intussen het pistool met kruit geladen, liet nu de kogel in de loop glijden, stampte hem vast met de laadstok, deed een prop papier in de loop, en plaatste zich met het wapen in de hand in de voorste hoek van het toneel, bij het voetlicht.

De knaap in zijn fluwelen pakje had in de tegenoverliggende hoek plaats genomen, de goochelaar richtte het wapen op het hoofd van de jongen en haalde de trekker over.

Het schot ging af, een vuurstraal spoot uit de monding van het pistool, de knaap trad naar voren, stak de vingers in de mond en haalde er de loden kogel uit.

De goochelaar boog, een luid applaus volgde, het scherm viel.

Raffles echter applaudisseerde niet en zei toen het scherm gedaald was:

— Die oude man goochelt goed, maar die laatste toer is zeer gevaarlijk! Zou hijzelf niet weten, dat daar al eens een vreselijk ongeluk mee gebeurd is, toen een goochelaar door een noodlottige onhandigheid zijn eigen vrouw doodschoot? Ik houd niet van die toeren.

— Zou die jongen zijn zoon zijn? vroeg Brand.

— Het is mogelijk, antwoordde Raffles. Maar dan is de man heel laat vader geworden, want ik schat hem op minstens 70 jaar.

— Nu, nu, zo oud is hij zeker niet, hernam Brand lachend. Ik geloof eerder, dat de arme kerel zich niet al te gezond gevoelde.

Raffles wilde weer iets zeggen, toen opnieuw het doek oprees.

Het toneel, waarvan de achterwand thans bespannen was met grijsgroen doek, bleef een ogenblik ledig, en was half duister en toen schreed Olga Stygowitsj te voorschijn...

HOOFDSTUK II

KLATERGOUD

Het bleek de beide vrienden al spoedig dat de faam niet te veel had gezegd van de jeugdige danseres. Zij was niet alleen zeer schoon, zij danste niet alleen voortreffelijk, maar zij gaf als het ware vorm aan de muziek. Men zag de slanke leden en hun prachtige bewegingen, zoals men die pleegt toe te schrijven aan de vrouwen van het oude Griekenland, die de beroemde beeldhouwers, die een Praxiteles tot model stonden.

Een storm van applaus brak dan ook los, toen de jonge Russin na een verrukkelijk schone dans op muziek van Chopin, het toneel weer verliet.

Zij moest deze laatste dans biseren, en toen pas liet het opgetogen publiek haar gaan.

Het jonge meisje dankte met een zwak glimlachje voor de hulde aan haar schoonheid en haar kunst gebracht, waarna het scherm daalde.

En toen het weer rees buitelden twee Amerikaanse knock-abouts het toneel op: een schriller tegenstelling was nauwelijks denkbaar!

Raffles wilde opstaan om heen te gaan, toen Brand hem terug hield met de woorden:

— Wacht nog even tot de pauze een aanvang neemt, Edward! De heer, die daar zoeven de loge verliet, heeft een

van zijn manchetknopen verloren, en ik wil hem het ding teruggeven, het is van goud.

— Mijnentwege, zei Raffles schouderophalend. Ik houd anders niet bijzonder veel van deze soort grappigheden, die mij nu hier vertoond worden. Ik denk dat het aan mijn gestel ligt, maar de humor ervan ontgaat mij!

Intussen brak de pauze aan, en de heer die zijn manschetknoop had verloren was nog altijd niet teruggekeerd.

Raffles was reeds opgestaan en zei enigszins ongeduldig:

— Geef die knoop maar hier, dan zal ik hem wel aan de portier geven, of anders aan de ouvreuse, die onze man misschien kent!

Brand stak zijn hand in zijn zak, haalde er de gouden knoop uit, en overhandigde hem aan Raffles, die er een vluchtige blik op wierp, en toen de knoop in zijn vestzak stak.

Daar Raffles blijkbaar niet voornemens was nog langer te blijven, nu het doel van zijn komst bereikt was, gingen de beide vrienden hun goed uit de vestiaire halen, en zochten toen naar de ouvreuse.

Deze scheen het echter verbazend druk te hebben, want zij was nergens te bespeuren.

— Nu, dan zullen wij wel even naar de artisten-ingang lopen en de knoop aan de portier geven. Dan moet die maar zorgen, dat de eigenaar hem terug krijgt; er zit misschien een goede fooi voor hem aan, zei Raffles.

De beide mannen hadden hun overjassen aangetrokken, en daalden langs de brede, marmeren trap naar de vestibule af.

Even later stonden zij op straat.

Op enige afstand stond de grote, blauwe limousine van Raffles te wachten; achter het stuurwiel zat een reusachtig gebouwde man, James Henderson, de trouwe chauffeur van John Raffles, die meer en beter was dan een eenvoudig bediende, want hij had zijn leven te danken aan de Gentleman-Avonturier, en deelgenomen aan tal van diens gevaarlijkste avonturen.

De beide vrienden liepen om het gebouw heen, sloegen een zijstraat in, en bereikten zodoende de deur, voor de artisten bestemd.

Zij wilden deze juist opentrekken, toen zij reeds van binnen geopend werd en de goochelaar Bernadetti verscheen, in gezelschap van de knaap, die hem bij zijn toeren behulpzaam was.

Nu pas, in het licht van de lantaarn, die recht tegenover de artisten-ingang geplaatst was, kon men zien hoe oud de variété-artist wel was. Nu hij zijn zwarte pruik niet droeg, zag men het sluike, bijna witte haar, en nu zijn gelaat niet meer overdekt was met een dikke laag schmink, traden de groeven en rimpels duidelijk te voorschijn.

Hij liep nu ook meer gebogen, en leunde zwaar op de schouder van de knaap, die hem vol bezorgdheid en liefde zachte woordjes toefluisterde.

Bernadetti slaakte een zwakke kreet, wankelde, zocht met zijne vrije hand steun tegen de muur, en gleeed daarop op de straatstenen neer, ofschoon de knaap vruchteloos trachtte hem overeind te houden.

— Vader! riep de jongen verschrikt uit. Wat is er toch met u?

Onmiddellijk waren Raffles en Brand aan de zijde van de oude man, die zij opbeurden en in het gelaat keken. Hij was zeer bleek en zijn ogen waren slechts half geopend. Hij was echter niet bewusteloos, maar glimlachte flauwtjes tegen Raffles en Brand, alsof hij hen wilde bedanken.

— Het heeft niets te betekenen, mijnheer, ik was een weinig duizelig! mompelde hij. Ik dank u dat gij zo vriendelijk zijt geweest, mij te helpen.

— Maar gij kunt toch onmogelijk in die toestand verder gaan! Gij zijt nog niet geheel bijgekomen. Dat mogen wij niet toelaten. Logeert gij ver hier vandaan?

— In de Temple-Street, mijnheer, in het Hotel «de Rode Haan».

— Maar dat is nog minstens een half uur lopen hier vandaan, riep Brand uit. Gij zijt zeker niet in staat om die afstand te voet af te leggen.

— Ik kan een bus nemen, mijnheer, hernam de goochelaar.

— Neem dan althans een auto, drong Raffles aan. Wij zullen er een voor u halen!

Maar Bernadetti weerhield hem met een haastig gebaar, en zei verschrikt:

— Geen auto, mijnheer, geen auto! De zaak is, och waarom zou ik er een geheim van maken? ik kan geen auto betalen.

Raffles en Brand wisselden een verwonderde blik met elkaar.

Alle artisten, die het voorrecht hadden, in het Hypodrome-Theater op te treden, werden meestal zeer goed betaald, en Raffles begreep dus niet, waarom deze man, die klaarblijkelijk zwak en ziek was, geen taxiritje van tien minuten kon betalen, dat zeker nauwelijks een paar shilling zou kosten.

Hij wachtte zich echter wel hierover een opmerking te maken, en zei na enig beraad:

— Ik kan werkelijk niet toestaan, mijnheer Bernadetti, dat gij te voet die weg aflegt! Ik ben in zekere zin ook geneesheer, en ik zie aan uw gehele uiterlijk, dat gij het niet zult uithouden. En daarom zult gij mij wel toestaan, u

met mijn auto even naar uw hotel te brengen. Het ligt op mijn weg, en gij behoeft er mij volstrekt geen dank voor te zeggen.

— Maar ik mag dat werkelijk niet van u vergen, mijnheer, riep Bernadetti uit. Het was maar een voorbijgaande aanval, ik gevoel mij werkelijk al wat beter.

— Daar weet u niets van. Kom, mijnheer Bernadetti, twintig passen verder wacht mijn auto.

En zonder verdere plichtplegingen nam Raffles de goochelaar onder de arm en voerde hem de zijstraat uit, terwijl Brand met de knaap volgde.

Zodra de wagen zich in beweging had gezet begon Raffles:

— Zeg mij eens, mijnheer Bernadetti, hebt gij wel eens meer last van die duizelingen?

— In de laatste tijd word ik er wel meer door geplaagd, ik word oud. Het reizen en trekken oefent zijn invloed op mij uit.

— Misschien doe ik een dwaze vraag, maar is het niet mogelijk eens wat rust te nemen? vroeg Raffles, met een blik vol deelneming op het bleke, gerimpelde gelaat.

— Dat is onmogelijk, mijnheer, antwoordde de goochelaar op korte toon. Ik kan geen rust nemen. Ik moet steeds doorwerken. En ik moet dankbaar zijn, dat men mij nog laat werken. Over een paar jaren zal niemand meer iets van mij willen weten, al geloof ik te mogen zeggen, dat ik mijn beroep versta. Men houdt niet van zulke oude lieden op de planken. De directeur van het Hypodrome is een oude vriend van mij en daaraan heb ik het misschien te danken, dat hij mij nog heeft laten optreden. Maar als deze 14 dagen om zijn, dan zult gij mij weer terugvinden in gelegenheden van de derde rang, niet hier in Londen evenwel, daar ik dan onmogelijk nog ooit in het Hypodrome zou kunnen optreden, maar in de provincie, en in het buitenland. Gelukkig heb ik tot dusverre steeds aansluiting gehad, zoals wij artisten dat noemen, maar hoelang zal dit nog duren? Ik

weet het niet, en ik huiver bij de gedachte, dat ik niet meer bij machte zou zijn om op te treden, voordat ik... voordat ik...

Hij voltooide de zin niet, maar begroef voor een ogenblik het gelaat in de handen en slaakte een diepe zucht.

Toen hij zijn blikken op de knaap richtte, die voor hem gezeten was, kwam er een uitdrukking van smart, maar tevens van oneindige liefde in zijn oude ogen.

— Voor hoelang hebt gij contracten, als ik vragen mag? vroeg Raffles bedaard.

— Nog voor een half jaar, mijnheer. Het Hypodrome betaalt mij tamelijk goed, maar ik verzeker u dat ik het geld nodig heb! En daarom kan er bij mij geen sprake zijn van rusten.

— En toch zeg ik u, dat gij er verkeerd aan doet, u niet te sparen! hernam Raffles op ernstige toon. Dat voortdurende reizen in tochtige coupés, het verblijf op een even tochtig toneel, na uit de veel te warme kleedkamer te zijn gekomen, het is niet goed voor u.

— Ik weet het, mijnheer, ik weet het, maar ik moet! Het is mijn plicht om te werken, ik mag nog niet rusten!

De oude man had dit met een rots vaste beslistheid gezegd, die de verbazing van Raffles gaande maken.

Het werd hem duidelijk, dat er een zeer dringende reden moest bestaan, welke de oude man dwong, ondanks zijn ouderdom, zijn vermoelend leven voort te zetten.

Op dit ogenblik had de auto echter het opgegeven adres bereikt, en Henderson opende het portier.

Bernadetti wendde zich tot Raffles, stak hem een bevende hand toe, en zei:

— Ik dank u hartelijk, mijnheer, voor uw vriendelijkheid. Mag ik weten wie mij die dienst bewezen heeft?

— Die dienst is te gering om u daarvoor mijn naam te noemen, waarde heer Bernadetti. Maar als gij er op staat om die te weten, ik ben Lord William Aberdeen, en deze heer is mijn secretaris, Brand geheten.

— Ook ik dank u, mylord, liet de zachte stem van de knaap zich horen, terwijl hij zijn zachte fluweelzwarte ogen dankbaar op het gelaat van de Grote Onbekende vestigde. Ik zal uw naam nooit vergeten, wees daar zeker van!

— Kom, mijn jongen het had immers volstrekt niets te betekenen! riep Raffles lachend uit, en daarop hielp hij de oude man uitstappen, die, door de knaap gesteund het kleine, onaanzienlijke hotel binnentrad.

Raffles keek hen beiden een ogenblik door het geopende portier na, en zei toen tot Henderson, die nog altijd met de kruk in zijn hand stond:

— Breng ons naar huis, James.

Het portier klapte dicht. Henderson zette zich achter het volant, en de grote limousine rolde weg.

Raffles had zich in de kussens laten vallen, en zei op peinzende toon:

— Alweer een voorbeeld, mijn waarde, hoe al dat goud van het artistenleven in vele gevallen niets dan klatergoud is. Ik schat die Bernadetti, laten wij voorlopig aannemen, dat dit zijn ware naam is, op ongeveer 70 jaar, en ik zou wel eens willen weten, of het is zoals het behoort, dat die grijsaard nu nog moet werken.

— Er is één ding, dat ik niet al te goed begrijp Edward. Die man is naar alle waarschijnlijkheid reeds tientallen jaren in het vak, en in zijn bloeitijd werd hij natuurlijk zeer goed betaald. Hoe komt het dan dat hij niet genoeg heeft weten over te sparen, om nu een rustige oude dag te kunnen beleven?

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— Dat is meer dan ik je kan zeggen. Om te beginnen letten kunstenaars, zoals ik zoeven al opmerkte, niet op de dag van morgen en een goochelaar rekent zich natuurlijk wel degelijk onder de artisten. Maar ik geloof niet dat dit bij hem opgaat, er moet een andere reden zijn, welke deze man beweegt nu nog te arbeiden op een leeftijd, waarop een gemeente-arbeider reeds lang van zijn rust geniet, zonder al te grote zorg voor de rest van zijn levensdagen. Je

hebt gehoord, dat hij zelfs geen paar dagen rust wilde nemen, uit vrees dat hem dit geld zou kosten. Welke oorzaak hier achter moet worden gezocht, dat weet ik niet!

De volgende avond bevonden Raffles en Brand zich weer in het Hypodrome-Theater.

Ditmaal waren zij tamelijk laat gekomen, om ongeveer negen uur, en zij bevonden zich niet in de zaal, maar achter de coulissen.

Raffles was goed gekend met de directeur, en het kostte hem steeds weinig moeite, toegang tot het toneel te krijgen.

Deze keer was hij gekomen, om enige woorden te wisselen met Olga Stygowskij, die zijn grote belangstelling had opgewekt.

Hij trof de jonge Russische in haar kleedkamer, juist toen zij zich wilde gaan verkleeden, en kon een paar woorden met haar wisselen, zowel als met haar impressario, eveneens een Rus, een man met een lange, witte baard, die er uitzag als een patriarch, en verkreeg van de jonge danseres de toezegging, dat zij zou dansen op een liefdadigheidssoirée, welke Raffles zich had voorgenomen te geven ten bate van het Grote Kinderziekenhuis in Houndsditch.

De beide vrienden bleven achter de coulissen nog even heen en weer lopen, tot het nummer van monsieur Bernadetti begon.

Het was een herhaling van de voorstelling van de vorige avond, maar met zijn scherpe blik merkte Raffles spoedig op, dat de oude man lang niet in orde was, en veel beter had gedaan, die dag zijn bed niet te verlaten.

Hij keek toe, terwijl hij nu en dan op zachte toon enige woorden met Brand wisselde.

— Ik zou wel willen, dat de oude heer in die toestand zijn toer met het pistool achterwege liet, fluisterde deze.

— Ik ben het niet eens. Noodlotige vergissingen zijn niet uitgesloten. Ik behoef je zeker niet te zeggen, hoe de toer in zijn werk gaat? De knaap laat inderdaad een echte loden kogel

aan het publiek zien, maar op het ogenblik dat hij het trapje weer bestijgt, steekt hij die kogel in zijn mond, en geeft de goochelaar een van grafiet of potlood vervaardigd, die er in vorm en kleur volkomen op gelijk. Het is deze kogel, die de goochelaar in de loop van zijn pistool laat glijden, na het te hebben geladen. Met zijn laadstok verbrijzelt hij het potlood tot fijn gruis, en doet er de prop in. Als hij nu maar ver genoeg van de knaap verwijderd blijft, is de uitwerking van het schot volkomen onschadelijk, daar het stukgestoten potlood bij het verlaten van de loop onmiddellijk in alle richtingen verspreid wordt. De knaap echter haalt dadelijk daarop de echte kogel uit zijn mond, na hem zogenaamd in de vlucht te hebben opgevangen. En je hebt kunnen zien, dat de truc groot succes heeft.

— Alles goed en wel, maar de oude man kon zich wel eens vergissen. Zijn die kogels niet gemerkt, als zij zoveel op elkander gelijken?

— Meestal wordt er in de kogel van potlood met een mes een klein kruisje gemaakt.

Intussen was het nummer reeds gevorderd tot op het ogenblik, waarop de toer met het pistool zou worden gedaan.

De knaap ging de zaal in, keerde terug, en Raffles en Brand, die tussen de coulissen stonden, konden duidelijk zien, hoe hij met een vlugge beweging tersluiks de kogel in de mond stopte.

In de palm van zijn hand had hij de potlood kogel verborgen, die hij nu

te voorschijn bracht, en aan zijn vader overhandigde.

Deze had het pistool geladen, liet de kogel in de loop vallen, stampte hem fijn met zijn laadstok, en deed er de prop op.

— Hij wankelt op zijn benen! mompelde Brand.

— Ja, de man is zeer ziek! zei Raffles hoofdschuddend.

Bernadetti had zich naar de voorgrond begeven, wendde zich daar om, hief de gewapende arm op, en richtte het pistool op het hoofd van zijn zoon.

Maar vóór hij de trekker had kunnen overhalen uitte hij een gesmoorde kreet, drukte de linkerhand op de borst, en gleed op de planken neer, buiten bewustzijn.

Onmiddellijk snelden een paar toneelknechts, maar ook Brand en Raffles toe.

De knechts namen het lichaam op.

De knaap was dadelijk op zijn vader toegeijld, dodelijk verschrikt en greep de hand, die machteloos afgleed.

Het pistool was op de grond gevallen.

Raffles raapte het op, juist toen men haastig het scherm liet vallen.

De prop, blijkbaar niet al te stevig door een krachteloze hand aangestampt, gleed uit de loop en werd gevolgd door een loodkleurig, rond voorwerp, ter grootte van een knikker.

Met een gedempte kreet bukte Raffles zich en raapte het voorwerp op.

Het was een echte kogel...

HOOFDSTUK III

EEN MOORDAANSLAG

Zonder dat iemand het gezien had, zelfs Brand niet, liet Raffles de kogel in zijn zak glijden en volgde toen, het ruiterspistol nog altijd in de hand, de toneelknechten naar de kleedkamer van Bernadetti, waar deze voorzichtig werd neergelegd op een kleine rustbank.

Zelfs onder zijn schmink kon men de dodelijke bleekheid waarnemen, die zijn gelaat overtoegen had.

Zijn ogen waren gesloten, en nu en dan liepen er rillingen over de dunne oegleden.

Raffles had het pistool op tafel gelegd, en trad nu tot voor de rustbank.

De knaap, die hem aanstonds herkend had, greep zijn hand, en vroeg met bevende stem, de ogen vol tranen:

— Als gij dokter zijt, mijnheer, maak mijn lieve vader dan beter, ik smeeek er u om!

— Om je vader beter te maken, beste jongen, heb ik in de eerste plaats zijn medewerking nodig, zei Raffles hoofdschuddend. Rust, rust en nogmaals rust, dat heeft hij in de eerste plaats nodig! Wanneer hij blijft doorgaan met optreden, dan vrees ik het ergste. Uw vader is niet bepaald ziek, hij is alleen maar uitgeput, zijn hart is zwak, maar ik geloof dat hij nog zou kunnen genezen, als hij er maar in wilde toestem-

men, minstens 14 dagen rust te nemen. Waarom doet hij dat toch niet?

— Ik weet het niet, mijnheer! antwoordde de knaap. Ik heb het hem al zo dikwijls gevraagd, maar hij weigerde steeds.

— Nu, hij zal er nu wel toe gedwongen zijn, hernam Raffles kortaf. De aanval van hedenavond zal het hem onmogelijk maken, in de eerste week op te treden, zelfs al zou hij willen.

Raffles dacht even na, en hernam toen:

— In het hotel is geen goede gelegenheid om hem te verplegen; ik zal een van de ziekenhuizen opbellen.

Hij wisselde op zachte toon enige woorden met Brand, die zich bij hem had gevoegd, en deze verliet haastig de kleedkamer, teneinde in de loge van de portier te gaan telefoneren.

Intussen had de regisseur reeds aan het publiek medegedeeld, dat het ongeval niets te betekenen had en dat de heer Bernadetti naar omstandigheden redelijk wel was.

Brand keerde tien minuten later terug met de mededeling dat er een kamer voor de goochelaar gereserveerd zou worden in het «Churchill-Hospital».

Waarschijnlijk zou dit niet zo gemakkelijk zijn gegaan, als Brand er niet

bij had gezegd, dat Lord William Aberdeen alle kosten op zich nam...

Intussen had deze zich met Bernadetti bezig gehouden, en na een kwartier gelukte het hem, de grijsaard weer tot bewustzijn te brengen.

Gedurende die tijd had de knaap zich haastig verkleed, nadat allen, die niet in het vertrek van de grijsaard nodig waren, het hadden verlaten.

Raffles zelf had het gelaat van de goochelaar ontdaan van de schminklaag en zijn pruik afgezet.

Bernadetti sloeg nu langzaam de ogen op, keek om zich heen, richtte zich met grote moeite een weinig op, maar liet zich dadelijk weer op de kussens van de rustbank terugvallen, terwijl er een smartelijke glimlach om zijn dunne lippen verscheen; klaarblijkelijk had hij zijn toestand maar al te goed begrepen.

— Wat nu? Wat nu? hoorde Raffles hem zachtjes voor zich heen mompelen.

Hij boog zich over de goochelaar heen, en fluisterde hem op gedempte toon toe, terwijl hij zijn smalle hand zacht drukte:

— Bekommer u over niets, Bernadetti, alles is voor u in orde gemaakt en de directeur van het Hypodrome-Theater zal het wel met u schikken, daar sta ik borg voor. Gij zult naar een onzer beste ziekenhuizen worden overgebracht.

— Maar mijn jongen, mijn Francis?

— Maak u over hem niet ongerust, als gij hier in het geheel geen familie hebt, blijft hij bij mij gedurende de tijd, die gij in het ziekenhuis zult moeten doorbrengen, wel een weinig door uw eigen schuld, Bernadetti; het doet mij leed dat ik u dit zeggen moet.

— Ik dank u, mylord, fluisterde Bernadetti op hese toon, en hij drukte met kracht de hand van Raffles. Ik wil beter worden, ik moet beter worden, ik heb mijn taak nog niet volbracht. Ik mag nog niet sterven en daarom weet ik zeker dat ik zal genezen.

— Blijf daarbij, houdt u vooral kalm, windt u nergens over op en dan kunt gij over een paar weken, misschien reeds eerder, het ziekenhuis verlaten, hernam Raffles.

Op dit oogenblik kwam Brand zeggen, dat de auto van het ziekenhuis was voorgereden.

Met grote behoedzaamheid droegen de dragers de zieke op hun brancard in de auto, maar niet dan nadat Raffles zijn nieuwe beschermeling beloofd had, dat hij hem nog diezelfde avond, tenminste wanneer de geneesheer van het ziekenhuis het toestond, met Francis een bezoek zou brengen.

Met zijn arm op de schouder van de knaap geslagen, zag Raffles de auto weggrijden, en daarop ging hij het gebouw weer binnen, waar Brand hem reeds met zijn overjas tegemoet trad.

De directeur, die Raffles goed kende, had de toezegging gedaan, dat Bernadetti later, indien hij dit wilde, de rest van zijn contract kon afwerken en dat was onder de gegeven omstandigheden de beste oplossing.

Voor het variété-gebouw wachtte de blauwe limousine, en deze bracht de twee mannen en Francis naar een fraai herenhuis in de Cromwell Street, hetwelk Raffles sedert enige jaren bewoonde.

Gaston, zijn oude kamerbediende, kreeg de nodige instructies, en aanstonds werd een van de logeerkamers voor de knaap in orde gemaakt.

Francis bleek in het geheel niet verlegen te zijn en gevoelde zich dadelijk thuis in het fraaie huis, alsof hij zijn leven lang niet anders gewend was, dan kostbare meubelen en comfort om zich heen te zien.

Nadat dit alles geregeld was, reden Raffles en Francis naar het ziekenhuis, op een half uur afstand gelegen, en vernamen daar, dat de zieke thans sliep, en dat de geneesheer, die hem behandelde, het beter achtte, de patient thans niet te wekken, tevens het verzoek doende de visite tot de volgende ochtend uit te stellen.

Gedurende de terugrit werd er niet veel gesproken, maar toch had Raffles van Francis reeds vernomen, dat hij zich zijn moeder slechts zeer vaag herinnerde, daar deze gestorven was, toen de knaap nog geen vijf jaar oud was.

Reeds op zijn achtste jaar had hij zijn vader geholpen, wanneer deze des avonds moest optreden, en hoe jong hij ook was, Francis had reeds Amerika, Rusland, Spanje, Italië, kortom alle landen van Europa en zelfs Japan en Australië bezocht.

Hij kon zich bijna niet herinneren, ooit iets anders te hebben gedaan, dan hetgeen hij nu deed.

Daar Raffles vooral de schijn niet wilde wekken, alsof hij de knaap uit hoorde over zaken, die zijn vader zelf liever niet scheen aan te roeren, zo liet hij het hierbij, maar hij nam zich stellig voor de oude Bernadetti niet uit het oog te verliezen en hem van zijn verleden te laten vertellen.

Na hetgeen er des avonds op het toneel van het Hypodrome-Theater was voorgevallen, begreep Raffles, dat er in het leven van de oude man een geheim moest bestaan, een geheim dat het leven van de oude variété-artist geheel beïnvloedde.

Zodra hij met Francis het huis in de Cromwell Street weer bereikt had, werd de jongen naar zijn kamer geleid en daar zei Raffles tot hem :

— Ik vrees, dat je het vervelend zult vinden, mijn jongen, maar het is waarlijk het beste, als ik je, zolang je vader in het ziekenhuis moet blijven, onder mijn hoede neem. Je kunt natuurlijk toch niet alleen optreden en je hebt hier immers geen familie?

— Neen, Mylord!

Raffles streek hem over het krullende haar, knikte hem nog eens toe en verliet vervolgens het vertrek.

Hij spoedde zich naar de bibliotheek, waar hij wist Brand te zullen vinden, die er rustig zijn sigaret rookte, in afwachting, dat Gaston het eenvoudige scuper zou hebben gereed gezet.

Raffles nam naast hem plaats en liet zich zwiingend in een gemakkelijke stoel vallen.

Hij staarde in gedachten voor zich uit, totdat Brand hem vroeg :

— Je schijnt je dat geval van de oude goochelaar sterk aan te trekken?

— Sterker, Charles, dan je op dit ogenblik wel kunt vermoeden, antwoordde Raffles langzaam. Er is in het verleden van die man ongetwijfeld iets geschied, waardoor hij werd, wat hij thans is. Wat die knaap betreft...

Raffles voltooide de zin niet, maar stak de hand in zijn zak, haalde er iets uit en legde het voor Brand op het rooktafeltje neer.

— Weet je wat dit is? vroeg hij.

Brand nam het voorwerp op, draaide het in zijn vingers heen en weer, keek Raffles verwonderd aan en antwoordde:

— Het ziet er uit als een loden knikker.

— En het is een kogel, Charles!

— Wat! Is dat de loden kogel, die Francis in zijn mond moest nemen?

— Neen, die is het zeker niet, of de jongen moet zich op een vreselijke wijze vergist hebben! Deze kogel, Charles, bevond zich in de loop van het pistool, hetwelk aan de hand van de oude goochelaar ontviel, toen hij bewusteloos neerstortte.

Brand liet een kreet van schrik horen en staarde Raffles met afgrijzen aan.

— Dat zou dan betekenen, maar dat is immers ondenkbaar! Die oude man, hij kan toch onmogelijk van plan zijn geweest, zijn eigen zoon...

— Ik weet niet zeker, of die jongen zijn zoon wel is, Charles, maar dat doet er voorlopig minder toe! Maar dat die goede, oude man de knaap, zogenaamd bij ongeluk, heeft willen doden, dat lijkt mij te onzinnig, om er ook maar een seconde bij stil te staan.

— Maar wat dan? Een noodlottige vergissing?

— Misschien! antwoordde Raffles.

— Hoe komt Francis aan de kogel van grafiet, die zijn vader in het pistool laadt?

— Ik denk, dat hiervoor een afzonderlijk doosje of kistje bestemd is, waarin deze knikkers van grafiet worden bewaard.

— Het is verschrikkelijk, zei Brand op een toon van afschuw. Stel je voor, dat de oude man eens niet door een

flauwte was overvallen. Hij stond juist op het punt de trekker over te halen!

— Zo is het. Wanneer die ongesteldheid hem niet onverwacht getroffen had, dan zou hij het pistool hebben afgevuurd, en daar hij steeds op de mond van de knaap mikt, en de kruitlading sterk genoeg is, zou hij hem zonder enige twijfel door het hoofd hebben geschoten. Men zou natuurlijk aan een noodlottig ongeluk hebben gedacht en...

— Welnu, waarom voleindig je je gedachtengang niet?

— En niemand zou geloofd hebben aan een moordaanslag.

— Dus, daaraan geloof jij zelf?

— Er zijn maar twee mogelijkheden, Charles, dit, of een vergissing!

— Ik kan het mij bijna niet voorstellen, dat hier inderdaad boos opzet in het spel is. Een moordaanslag op een jongen van twaalf jaar!

— Het is zo, ik kan er zelf geen juist omschreven redenen voor opgeven. Het is een zuiver vermoeden, dat ik feitelijk alleen grondvest op het volkomen

gemis aan gelijkenis, dat op zichzelf nog weinig betekent en op het zeer grote verschil in jaren!

— Zul je de ontdekking betreffende het ruiterpistool aan Bernadetti mededelen?

— Ongetwijfeld, zodra hij die mededeling zonder gevaar voor zijn gezondheid kan verdragen.

— En de knaap?

— Francis blijft voorlopig hier, en hij heeft mij moeten beloven, het huis niet zonder mijn toestemming te verlaten.

— Waartoe dat verbod? Ben je bang, dat hij verdwaalt of op de loop gaat? vroeg Brand verwonderd.

— Dat niet! Maar de jongen verkeert in gevaar, in levensgevaar zelfs, dat is duidelijk! Er is vanavond een aanslag op zijn leven gepleegd, dat staat volgens mij vast.

— Tenzij er een vergissing in het spel is!

— Ik herhaal, dat ik eerder aan een moordaanslag, dan aan een vergissing geloof, hernam Raffles met nadruk.

HOOFDSTUK IV

DE LETTERS OP DE MANCHETKNOOP

De volgende ochtend stond Raffles vroeg op, om eens naar zijn kleine beschermeling te gaan omzien.

Raffles ging naast het grote bed staan en keek vol belangstelling op de knaap neer. Hij bestudeerde als het ware de fijne trekken, de tere ronding van de wangen, de als met een penseel getrokken wenkbrauwen, de goud-blonde lokken en bromde hoofdschuddend voor zich heen :

— Die knappe jongen een zoon van de oude Bernadetti? Neen, onmogelijk! Zij hebben niets met elkaar gemeen, niets anders, dan dat de oude man een tweede vader voor de jongen is geweest, en dat zij heel veel van elkaar houden.

Hij bukte zich nog wat dichter over de slapende jongen heen en plotseling viel zijn oog op een klein glinsterend voorwerp, dat aan een dun eenvoudig kettinkje om de hals van Francis was bevestigd.

Het was een klein ovaal medaljon, zoals het vroeger wel door dames gedragen werd, voorzien van twee gouden dekseltjes, die ieder een kleine ruimte afsloten, bestemd om er een miniatuur portretje in te bewaren.

Op het deksel, naar Raffles toegekeerd, waren twee letters gegraveerd: een E en een H.

Langzaam richtte Raffles zich weer op en mompelde voor zich heen :

— Een E en een H, dooreen gestrengeld! Wat drommel, waar heb ik die letters pas zeer kort geleden nog eens gezien? Maar, stil eens...

Hij voltooide zijn alleenspraak niet, doch haastte zich het vertrek uit, deed de deur dicht en ijde naar zijn werkkamer.

Hij trad op zijn schrijfbureau toe, trok een der bovenste laden open en nam er de gouden manchetknoop uit, die de heer in de loge had verloren en die zij de avond te voren aan de portier van het Hypodrome-Theater hadden willen overhandigen, als de onverwachte ontmoeting met Bernadetti hen niet aan geheel andere dingen had doen denken.

Nauwelijks had Raffles een blik op de knoop geworpen, of hij riep vol verbazing uit :

— Een E en een H dooreengestrengeld! En juist dezelfde gothische letters! Is dit toeval, of is het iets anders? Wat zou ik er nu niet voor willen geven, als wij de man in het gelaat hadden kunnen zien, die eergisteren tijdens de voorstelling van Bernadetti zo haastig opstond en in het geheel niet meer terugkeerde!

Hij stak de knoop bij zich en begaf zich naar de slaapkamer van Brand, waar hij deze bezig vond de laatste hand aan zijn toilet te leggen.

Met de deur in huis vallend, begon hij:

— Al weder een aardige vondst, Charles! Een vondst, die mij opnieuw versterkt in mijn mening, dat wij hier een romantisch, geheimzinnig geval beleven, en dat Francis naar alle waarschijnlijkheid niet de zoon is van Bernadetti.

— Mag ik weten, waarin die vondst bestaat?

— Wel, ik trad zoeven de slaapkamer van de kleine Francis binnen. De jongen sloop nog. Mijn oog viel op een voorwerp, dat aan een dun gouden kettinkje om zijn hals bevestigd was. Het was een gouden medaljon.

— Welnu, wat is daar voor bijzonders aan?

— Aan het medaljon zelf misschien niet zoveel, ofschoon het toch weinig gebruikelijk is, dat de kinderen van circusmensen gouden medaljons om de hals dragen! Maar op één van de deksels waren twee letters gegraveerd: een E en een H.

— Nu, dat zullen de initialen van de moeder van de jongen geweest zijn, opperde Brand, die zijn plaats voor de spiegel niet verlaten had en zich bezig hield met het knopen van een pas gekochte das.

— Ik ontken het niet. Maar weet je wat zonderling is?

— Neen, wat dan?

— Dat ik diezelfde letters aantref op de gouden knoop, die wij, en dat acht ik thans een zeer gelukkige omstandigheid, nog niet aan de rechthebbende konden teruggeven. Kijk zelf maar!

Voor het eerst wendde Brand zich om met een zeer verbaasde uitdrukking op zijn gelaat en hij nam uit de hand van Raffles langzaam en als aarzelend de gouden manchetsknoop aan.

Er viel niet aan te twijfelen, de door Raffles genoemde letters waren in de knoop gegraveerd.

Raffles sloeg Brand glimlachend gade en vroeg:

— Geloof je nu ook, dat deze gehele zaak niet zo eenvoudig is, als je tot dusverre gemeend hebt?

— Ik geef mij nog niet gewonnen, Edward. Het kan immers wel toeval zijn!

— Een toeval? Nu, ik geloof, dat ook de toevalligheid haar grenzen heeft! Ik heb je nog niet gezegd, dat deze letters volkomen dezelfde vorm hebben als die, welke ik aantrof op het deksel van het gouden medaljon. Is dat ook toevallig?

Brand bromde iets onverstaanbaars en riep toen uit:

— Maar wat denk je dan eigenlijk? Wat vermoed je? Wat geloof je?

— Dit kan ik je niet zeggen, tenminste nu nog niet. Ik ga alleen de feiten na. Eergisteren was het de eerste voorstelling van Bernadette met Francis en ik geloof, dat dit feit niet zonder betekenis is. Zij zijn ternauwernood opgetreden, als achter ons een heer zo haastig opstaat en vertrekt, dat hij bijna struikelt over de brede treden, waarop de stoelen geplaatst zijn. Hij verliest een gouden manchetsknoop en keert in het geheel niet terug. De volgende avond wordt de kogel van grafiet, die in de loop vergruizeld had moeten worden, op een nog niet opgehelderde wijze vervangen door een echte kogel, die de knaap zonder twijfel zou hebben gedood, als niet een gezegend toeval, maar ditmaal zou ik het liever de Voorzienigheid noemen, tussenbeide was gekomen! De jongen, op wie de aanslag gepleegd wordt, draagt een gouden medaljon, een ding van waarde en toch maar bevestigd aan een heel eenvoudig, dun kettinkje! En op het medaljon staan dezelfde letters als die, welke gegraveerd zijn op de manchetsknoop van de man, die de avond te voren zo haastig is weggelopen. Als dit een toevallige samenloop van omstandigheden is, nu, dan wil ik de hele zaak laten lopen en er niet meer naar omzien!

— Zoals jij daar de gebeurtenissen aaneenkoppelt, Edward, valt het zeker niet te miskennen, dat er een geheim-

zinnige samenhang tussen de feiten bestaat, maar ik kan volstrekt niet inzien, waarin het verband bestaat!

— Ik wil mij niet verstandiger voordoen dan ik ben, want op het ogenblik begrijp ik het ook niet, hernam Raffles. Wij zullen misschien wel wat wijzer worden, als wij Bernadetti eens ondervragen. Ik blijf bij mijn voornemen, de jongen nog eens uit te horen, want dat zou ik niet eerlijk vinden jegens de oude man, die niet bijzonder geneigd scheen ons iets omtrent zijn verleden mede te delen. Laten wij nog een paar dagen geduld hebben, dan zal hij wel in staat zijn de schok te verdragen, als wij hem het geval van de verwisselde kogel mededelen. En nu zullen wij ons eens wat met onze Francis gaan bemoeien.

De knaap werd gewekt, nam zijn bad, kleepte zich aan en verscheen aan de ontbijttafel.

Zijn eerste vraag, na Raffles en Brand goedenmorgen te hebben gewenst, was naar zijn vader, en Raffles die zoëven naar het ziekenhuis getelefoneerd had, kon hem mededelen, dat de toestand gelukkig reeds veel verbeterd was, en dat de geneesheer alle hoop koesterde, dat de patient, mits deze zich alle zorgen uit het hoofd zette, over een paar weken volkomen genezen het ziekenhuis zou kunnen verlaten.

Met vochtige ogen had Francis toegelusterd en nu zei hij:

— Als mijn vader werkelijk helemaal beter wordt, mylord, dan hebben wij dat aan u te danken, want hij zou zeker nooit uit zichzelf naar het ziekenhuis zijn gegaan!

— Daarover praten wij niet, mijn jongen, hernam Raffles. En vertel mij nu eens, waarin je lust hebt. Je kunt zeker niet paard rijden?

— Misschien zou ik het nog wel kunnen, mylord, antwoordde de knaap enigszins onzeker.

— Nog wel? Heb je het dan vroeger gedaan?

— Ja, dat weet ik zeker, mylord! Maar het is lang, heel lang geleden. Ik was nog maar heel klein, het was ook geen

volslagen paard, maar een hit. Er liep een man naast me met een witte broek van zeemleder aan, glimmende kaplaarzen en een hoge hoed op, met een cocarde op zij, die de teugels vasthield. Het was op een heel groot grasveld, met een fontein er bij. En daar reed ik heerlijk rond, en eindelijk op een groot huis toe, met grote bomen er om heen.

Francis had dit alles op een half droemerige toon gezegd, en zijn ogen schenen in de verte te staren.

Raffles had met Brand een snelle blik gewisseld en het lag hem op de lippen iets naders te vragen, maar hij bedacht zich, hij wilde niets doen, niets vragen, alvorens Bernadetti hem zelf in vertrouwen had genomen.

Maar zoveel begreep hij al wel, dat de knaap vroeger, lang geleden, in geheel andere omstandigheden had geleefd.

Toevallig had Raffles juist enige weken geleden een hit gekocht, om deze ten geschenke te geven aan de zoon van een zijner rentmeesters, die een van zijn landgoederen in Schotland bestuurde en waarheen hij het fraaie dier dezer dagen had willen medenemen.

Henderson kreeg bevel de hit, evenals de rijpaarden van Brand en Raffles te zadelen en een kwartier later reed het drietal uit.

En Francis zat te paard alsof hij zijn gehele leven niets anders had gedaan.

Hij genoot zichtbaar en de rit door Hydepark deed een kleur op zijn wangen verschijnen en zijn ogen schitterden.

Om elf uur keerden de beide vrienden met hun kleine makker naar huis terug, ontdeden zich van hun rijkostuum en maakten zich gereed om naar het ziekenhuis te gaan.

Zij vonden Bernadetti in een frisse, met smaak gemeubelde kamer, die hij geheel voor zich alleen had en de oude man dankte Raffles met omfloerste ogen, zodra deze zijn bed was genaderd.

Hij had wel begrepen dat hij dit alles aan Lord William Aberdeen te danken had en het maakte hem heel gelukkig, dat hij zich volstrekt geen zorgen be-

hoefde te maken betreffende zijn geliefde Francis.

Raffles sprak met de geneesheer en vernam van deze, dat Bernadetti nog lang zou kunnen leven, daar hij een zeer krachtig gestel had, wanneer hij zich slechts wat meer in acht verkoos te nemen en rust nam, wanneer zijn lichaam dit eiste.

De patient scheen echter een zeer onrustig temperament te hebben en reeds nu sprak hij erover het ziekenhuis zo spoedig mogelijk weer te verlaten.

Raffles had hoofdschuddend geluisterd en zei nu:

— Het is vreemd, het is alsof die man wordt voortgejaagd door een dwangvoorstelling, die hem van de ene plaats naar de andere drijft.

— Die indruk heb ik ook gekregen, mylord, hernam de geneesheer. Het schijnt hem erg te hinderen, dat hij hier aan zijn bed gekluisterd is. Hij gedraagt zich als een jonge man, die aan begin van zijn leven staat en het is, alsof hij zich een doel gesteld heeft, dat hij tot iedere prijs nog wil bereiken, vóór de dood hem achterhaalt. Kende gij die man reeds eerder, mylord?

— Neen, dokter, antwoordde Raffles. Ik zag hem eergisteren voor het eerst, tijdens een voorstelling in het Hypodrome-Theater.

— Het is mij opgevallen, dat hij volstrekt niet de kenmerken van zijn beroep heeft, ofschoon hij het toch zeker meer dan een mensenleeftijd uitoefent. Hij schijnt mij bovendien zeer beschaafd te zijn voor een variété-artist, en hij weet en kent zaken, die men zeker niet van een man, die zijn hele leven tussen circusvolk en bohemiens van het theater en nachtleven heeft doorgebracht, zou verwachten. Hij drukt zich ook voortreffelijk uit, ofschoon ik niet geloof dat hij een Engelsman is!

— Die indruk heb ik ook gekregen, dokter, hernam Raffles. En zeg mij nu eens, of gij gelooft, dat ik reeds vanmiddag onze zieke een mededeling kan

doen, die hem ongetwijfeld zeer zal schokken, zonder dat hem dit schade doet?

De geneesheer dacht een ogenblik na en antwoordde toen:

— Wanneer gij een raad van mij wilt aannemen, wacht daarmee nog tot morgen. Wanneer hij een rustige nacht heeft doorgebracht, durf ik er wel voor instaan, dat hij een geestelijke schok, mits niet al te sterk, zal kunnen doorstaan.

— Goed, dokter, dan kom ik morgenmiddag alleen terug, om met hem te praten.

De beide heren keerden weer naar het ziekenvertrek terug, en vonden daar Francis in een druk gesprek met de oude man.

De geneesheer maakte hieraan echter een kwartier later een einde, om de zieke niet al te zeer te vermoeien.

Men vertrok en Raffles besteedde een deel van de namiddag om met de knaap te spreken, en hem enig onderwijs te geven, waarbij hij de ontdekking deed, dat de jongen zeer veel kende, de omstandigheden in aanmerking genomen, en dat hij een helder verstand had.

Hij maakte die namiddag, vóór het eten nog een wandeling met hem, waarna de twee vrienden en Francis gezamenlijk des avonds een schouwburg bezochten.

Maar al die tijd repte Raffles geen woord van het geheimzinnige voorval, dat zich de dag te voren had afgespeeld, daar hij de knaap niet nodeloos wilde verontrusten. De volgende dag, nadat Francis 's morgens in gezelschap van Brand een bezoek had gebracht aan zijn vader, reed Raffles om drie uur in de namiddag naar het ziekenhuis, waar hij aanstonds bij zijn beschermeling werd toegelaten.

De geneesheer had hem reeds medegedeeld, dat de zieke zeer goed vooruitging, et dat hij wellicht over acht dagen het ziekenhuis zou mogen verlaten.

HOOFDSTUK V

EEN OUDE SCHULD

Met één oogopslag zag Raffles, dat Bernadetti zich inderdaad veel beter moest gevoelen, want zijn ogen hadden weer glans, op zijn wangen was wat kleur gekomen, en hij stak Raffles met een vlugge beweging beide handen toe.

Toen echter vestigde hij zijn blik nieuwsgierig, en enigszins ongerust op het ernstige gelaat van de Grote Onbekende, en zei :

— Wat is dat, mylord, het komt mij voor alsof u iets drukt. Ik hoop toch dat alles met Francis in orde is?

— Stel u gerust, Bernadetti! haastte Raffles zich te antwoorden. De jongen maakt het uitstekend, en op dit ogenblik maakt hij een wandeling met mijn secretaris. Nog zelden heb ik een knaap ontmoet, met zoveel natuurlijke be-gaafdheid, zo schrander en met zulk een levendige verbeelding. Duid het mij niet ten kwade, wanneer ik u ronduit zeg, dat het zonde en jammer zou zijn, de knaap in uw eigen beroep op te leiden: Ik denk er niet aan iets af te dingen op uw eerzaam vak, want niet het beroep stempelt de mens, maar de wijze waarop hij het uitoefent.

Bernadetti antwoordde niet dadelijk, maar sloot een ogenblik de ogen, en zuchtte diep.

Toen kwam het op zachte toon over zijn lippen :

— Ik hoop ook, mylord, dat later... zodra het mogelijk is, de jongen iets anders en iets beters zal kunnen leren.

— Ik heb mij in gedachten met zijn toekomst bezig gehouden, mijn waarde Bernadetti, neem dat niet al te kwalijk aan een man, die zelf geen kinderen heeft en ze naar alle waarschijnlijkheid ook wel nooit zal hebben. Niet daarom echter hebt gij een ernstige uitdrukking op mijn gezicht kunnen lezen. De reden daarvan ligt elders. Ik moet eens met u spreken, en ik waarschuw u, dat ik u inderdaad iets zeer ernstigs heb mede te delen, iets waarvan gij zult schrikken. Maar vóór ik u mededeel wat ik weet, zou ik u wel iets willen vragen. Denk niet dat ik gedreven wordt door nieuwsgierigheid; alleen slechts mijn warme belangstelling in Francis drijft mij er toe allereerst te vragen, of de jongen... uw zoon is.

Bernadetti richtte zich met een ruk overeind, en keek Raffles met een anstige blik in zijn koude ogen aan.

Toen boog hij het hoofd, en antwoordde zo zacht, dat het nauwelijks te horen was :

— Tegenover u, die zo goed voor mij geweest zijt, wil ik er geen geheim van maken, de knaap is mijn zoon niet.

— Dat heb ik van het eerste ogenblik al wel vermoed! hernam Raffles zacht.

En thans vraag ik voorlopig geen bijzonderheden meer; ik weet bijna zeker, dat gij mij die ongevraagd zult mede delen, zodra gij mij tot het einde toe zult hebben aangehoord.

— Gij maakt mij werkelijk nieuwsgierig, mylord, en ook wel wat ongerust, riep de oude goochelaar uit. Wat hebt gij mij dan te zeggen?

Raffles stak de hand in zijn zak, en haalde er de loden kogel uit, die hij twee avonden te voren uit de loop van het ruiterspistol had zien rollen.

Hij legde het voorwerp in een kuiltje van het dek voor de zieke neer, en vroeg:

— Weet gij wat dat is?

— Zou ik het niet weten? kwam Bernadetti verwonderd. Dit is een van de loden kogels, die Francis in zijn mond neemt, na hem aan het publiek te hebben laten zien. Gij zult het trucje van het kunststuk wel kennen!

— Ja Bernadetti, ik ken het! Maar weet gij, waar ik deze loden kogel gevonden heb?

— Waar dan? vroeg Bernadetti ademloos, en het voorgevoel van iets vreselijks tekende zich op zijn gelaat af.

— Deze kogel rolde eergisteravond uit de loop van het ruiterspistol, hetwelk uit uw handen gleed, toen gij bewusteloos op de grond viel. Wanneer die aanval u niet getroffen had, zoudt gij met deze kogel, die op een onbegrijpelijke wijze in de loop van het pistool moet zijn geraakt, Francis bijna zeker hebben gedood!

Wat de geneesheer ook had gezegd, de slag was bijna te hevig voor de zieke. Hij verbleekte op schrikaan jagende wijze, en liet zich achterover in de kussens vallen, terwijl hij naar adem snakte.

Toen kwam het bijna toonloos over zijn lippen:

— Hoe is dat mogelijk? Kan de jongen zich zozeer hebben vergist, zift gij zeker van wat gij mij daar mededeelt, mylord?

— Maar al te zeker, Bernadetti! Ik greep het pistool, dat aan uw hand ontviel, en zag voor mijn ogen hoe deze

ronde kogel er uit rolde, die gij natuurlijk meendet, met de laadstok tot gruis te hebben gestampt.

— Dat gaat mijn begrip te boven! fluisterde de oude goochelaar. De loden kogels zijn met opzet afzonderlijk gehouden. Het zijn er trouwens maar een half dozijn, want wij gebruiken steeds dezelfde kogel, totdat hij door een of ander toeval verloren gaat. Van de kogels van grafiet echter, hebben wij er steeds een groot aantal bij ons. Zij worden ons geleverd door een grafietfabriek in Zwitserland, en het is toch niet aannemelijk, dat men daar, bij ongeluk, een loden kogel in een der dozen zou hebben verpakt.

— Dat klinkt inderdaad al zeer onwaarschijnlijk, Bernadetti, en daarmee behoeven wij dan ook in het geheel geen rekening te houden. Wilt gij mij eens zeggen waar de echte kogels bewaard werden?

— In een kleine spanen schuifdoos, een zogenaamde griffelkoker van een paar stuivers, zoals de schooljongens ze wel gebruiken.

— Francis stak er zeker steeds een in zijn zak, voor hij het toneel betrad?

— Zo is het! Maar zeg mij toch, mylord, waarom stelt gij mij al die vragen? Wat vermoedt gij dan toch? Gij denkt toch niet, dat hier boos opzet in het spel is?

— Dat denk ik juist wel, Bernadetti, en ik zou het u zeker kunnen zeggen, als ik de geschiedenis van Francis kende.

De oude goochelaar antwoordde niet aanstonds, maar liet zich weer in de kussens terugvallen, en sloot enige tijd de ogen.

Toen hij ze weer opende, lag er een vastberaden uitdrukking op zijn gelaat.

Hij richtte zich op, tastte naar de hand van Raffles, drukte die met kracht en zei toen:

— Ik zal u alles zeggen, mylord! Niet alleen wat ik betreffende Francis weet, want hoe vreemd het u ook moge voorkomen, ik weet minder van hem dan gij denkt, maar ook van mijzelf zal ik spreken. Gij hebt u als een edelmoedig

man jegens mij gedragen, ik voel dat gij het goed met mij meent, en daarom zult gij weten wat mij steeds voortdrijft, van het ene land naar het andere, en waarom ik nooit rust heb willen nemen, al voelde ik zelf wel, dat dit wellicht mijn doel zou kunnen doen mislukken.

— Ik wil u uw geheim niet ontlokken, Bernadetti, bedenk dat wel, zei Raffles op zachte toon.

— Dat weet ik, mylord! Maar laat mij spreken, ik geloof dat het mij goed zal doen, als ik mijn hart eens uitstort!

— Welnu, spreek dan!

De oude man scheen zijn gedachten gedurende enige ogenblikken te verzamelen en begon toen:

— Bernadetti is mijn ware naam niet; het is slechts mijn artiestennaam. Ik heet Bonci, Bernarde Bonci. Ik ben een Italiaan, maar ik heb van mijn negentiende jaar af in Engeland gewoond, en daarom ben ik die taal ook volkomen machtig. Ik was te Londen klerk op een groot kantoor, ik spaarde geld over, omdat ik mijn best deed en weinig behoeften had en, omdat ik van zins was, mij een klein kapitaal te verzekeren tegen de tijd, dat ik zou trouwen met het meisje dat ik sedert een paar jaren oprecht liefhad.

Bonci had het hoofd gebogen en scheen enige tijd verdiept te blijven in de herinnering aan het verleden.

Zijn gelaat had een smartelijke uitdrukking gekregen, maar naarmate hij verder sprak, veranderden zijn trekken, en haat, woede en een onblusbare wraakzucht kwamen er op te lezen, even duidelijk als in een boek.

— Het ging mij goed, mylord, ik bekwamde mij in verscheidene vakken, en reeds op mijn twee en twintigste jaar kon ik mij zelfstandig vestigen. Ik ging financieel steeds meer vooruit en eindelijk vroeg ik officieel om de hand van mijn lieve Jane. Ik was toen 25 jaar, zij 23. Wij waren zo gelukkig als men het slechts zijn kan, en ik droomde mij reeds een gouden toekomst. Twee jaren gingen voorbij; nog waren er geen kinderen, en dit verontrustte

mij wel een weinig. Ik had steeds vurig gehoopt, later mijn bloeiende zaak te kunnen overdoen aan een paar flinke zoons.

Omstreeks die tijd kwam... hij voor de eerste maal bij ons aan huis. En het werd de gewone geschiedenis, mylord, die zich al zo menigmaal heeft afgespeeld, en die zich toch schijnbaar steeds zal blijven herhalen. Ik werkte nog altijd als een paard, ik was veel en lang op mijn kantoor in de city, wie weet veronachtzaamde ik mijn vrouw wel wat, maar onwillens, dat zweer ik u, want ik werkte slechts zo hard, om haar des te eerder met weelde te kunnen omringen; hij was knap, hij was geestig, hij wist hoe men met een vrouw moet omgaan, ik was blind, stekeblind! Ik vertrouwde mijn vrouw volkomen, en lijd, hij had zich altijd voorgedaan als een gentleman en als mijn beste vriend.

Bonci moest een ogenblik ophouden, want de aandoening dreigde hem te overmannen. Na enige tijd begon hij weer:

— Het duurde drie jaren en toen viel de slag. De man had geld nodig, zeer veel geld, men kan wel zeggen een kapitaal! Ik stond borg voor hem. En ik deed dat met bijna met mijn gehele vermogen; lachend deed ik het, mylord! Ik was er immers zeker van, dat hij mij op de bepaalde tijd het geld zou teruggeven! De stukken werden getekend, hij kreeg het geld en twee weken later was hij verdwenen. Niet alléén echter, ook mijn vrouw had mij verlaten en in één enkele dag, mylord, werd ik van tamelijk welgesteld, straatarm.

Bonci had het gelaat in de handen verborgen en Raffles zag, dat er tranen tussen zijn magere vingers doordrongen.

— Van dat ogenblik af, mylord, werd ik slechts door een enkele gedachte bezield, ik wilde mij wreken! Niet op mijn ongelukkige vrouw, die in de netten was verstrikt van die duivel, maar op hemzelf, op de elledeling, die mijn vrouwen had weten te winnen. Ik ge-

voelde mij volkomen onmachtig mijn eigenlijk beroep voort te zetten; ik had er trouwens het geld niet meer voor. Maar ik maakte gebruik van mijn behendigheid als amateur-goochelaar en ik deed dit met opzet, want ik wist, dat ik op die wijze op de goedkoopste manier in de meeste grote steden der wereld zou komen. Het duurde niet lang, of ik had het met enige oefening zover gebracht, dat ik het durfde wagen voor een publiek op te treden en tamelijk spoedig had ik een engagement gevonden. Dat is nu veertig jaar geleden, mylord, en die veertig jaar heb ik besteed met het zoeken naar die man! Ik besteedde alles, alles wat ik maar even kon uitsparen aan advertenties en informatiebureaux, om zijn verblijfplaats te ontdekken. Hij echter moet instinctmatig gevoeld hebben, dat ik hem voortdurend op de hielen zat en hij heeft ongetwijfeld zijn naam veranderd. Ik ben nu zeventig jaar, en als ik hem morgen tegenkom, mylord, dan zal ik hem doden, met een hart vol vreugde.

— Een hebt gij nooit gedacht, dat die man wel eens gestorven kon zijn? vroeg Raffles op zachte toon.

— Dat is niet mogelijk, mylord! riep Bonci op hartstochtelijke toon. Neen, dat kan het lot, dat altijd rechtvaardig is, niet willen. Dat zulk een laf verraad, dat zulk een zware misdaad ongestraft zou blijven, dat kan ik niet aannemen.

— Maar wie weet, Bonci, of die man niet reeds op een andere wijze zwaarder voor zijn misdaad gestraft is, dan gij het ooit zoudt kunnen doen, hernam Raffles.

— Als ik dat wist, mylord, dan zou het mij althans enige verlichting brengen, maar veel liever zag ik hem vallen door deze hand! O, als gij wist hoe lief ik haar gehad heb! Zij was alles voor mij, ik aanbad haar. Geen schijn of schaduw van wantrouwen jegens haar kwam ooit in mijn ziel op, daartoe schatte ik haar te hoog.

Opnieuw verborg Bonci zijn bleek geelaat in de handen en lange tijd bleef het stil in de ziekenkamer.

Toen hernam de oude man op zachte toon:

— Dat is mijn geschiedenis, mylord. Ik maak er geen aanspraak op, dat zij buitengewoon is, dergelijke gevallen komen wel meer voor! Gij weet nu hoe het komt dat ik, een man van zekere opvoeding, het beroep van goochelaar gekozen heb. En nu zult gij horen, onder welke omstandigheden ik Francis tot zoon heb aangenomen.

— Rust enige ogenblikken, goede vriend, drong Raffles aan. Ik vrees, dat gij u al te zeer vermoeit!

— In het geheel niet, mylord! hernam Bonci haastig. Ik beloof u, dat ik aanstonds mijn verhaal zal afbreken, als ik bemerk dat het mij al te veel inspanning kost.

— Spreek dan; ik wil u niet verzwijgen, dat ik zeer veel belangstelling koester voor de knaap en gaarne zijn geschiedenis zou kennen.

— Ik zal kort zijn, mylord! Ongeveer zeven jaar geleden trad ik op in het circus te Milaan. Op hetzelfde programma kwam een nummer voor, uitgevoerd door een diertemmer, een ruwe, woeste kerel. Zijn vrouw werkte aan het vliegend rek met een zuster en een andere man. Een kleine knaap was bij hen, die zij voor hun zoon lieten door gaan, ofschoon ik naderhand tot de overtuiging ben gekomen, dat hij dat onmogelijk kon zijn. Ik maakte kennis met het aardige kereltje, dat iedere avond met Harris, de diertemmer en zijn vrouw, meekwam en wij werden de beste maatjes. Ik merkte al spoedig, dat de jongen een ellendig leven moest hebben, want de diertemmer sloeg hem herhaaldelijk; soms met dezelfde karwats, waarmede hij zijn leeuwen kastijdde en alleen de tussenkomst van zijn moeder behoevde hem voor erger. Ik had al spoedig gemerkt, dat er iets gaande moest zijn tussen die vrouw en de rekwerker, met wien zij optrad. Op de laatste avond van mijn optreden kwam het tot een vreselijke uitbarsting, ik geloof, dat indertijd zelfs de Engelse bladen lange berichten over de zaak hebben bevat. Harris verraste zijn

vrouw in de armen van haar minnaar en in dolle woede sloeg hij haar dood. Hij werd spoedig gevangen genomen, waarbij hij in zijn waanzinnige drift nog twee carabinieri verwondde en ik hoorde later, dat hij tot acht jaar gevangenisstraf werd veroordeeld: de Italiaanse rechtbanken zijn ten aanzien van « misdaden uit hartstocht » al even toegeeflijk als de Franse.

— Het overige kan ik mij wel voorstellen, zei Raffles op zachte toon. Gij hebt u het lot van de jongen aangezien, die op één enkele avond van zijn vader en zijn moeder beroofd werd, of van lieden, die zij daarvoor hebt aangezien, want ik heb reden om te geloven, dat ook zij niet de ouders zijn geweest van de kleine Francis!

— Is het onbescheiden, mylord, als ik vraag, waarom gij dat denkt?

— Hoe kunt gij dat geloven! Gij, die hem lange jaren achtereen tot vader en moeder tegelijk zijt geweest! Luister Bonci, dan zal ik u zeggen, wat ik heb opgemerkt.

En nu deelde Raffles in enkele woorden aan de oude man mede, wat de lezer reeds bekend is. Het haastige vertrek van de heer uit de loge, die vondst van de manchetknoop, de letters, die op de knoop, zowel als op het gouden medaljon gegraveerd waren, hetwelk de knaap om zijn hals droeg, de herinnering welke Francis scheen te hebben aan zijn prilste jeugd, aan paardrijden, een prachtig herenhuis, een bediende, een park met een grote vijver en tenslotte de misdadige aanslag, op zulk een geheimzinnige wijze gepleegd in het Hypodrome-Theater.

Bonci had met de grootste aandacht toegeluisterd, en zei, toen Raffles zijn verhaal beëindigd had:

— In later tijden, mylord, heb ik steeds geloofd, dat de kleine Francis, zoals hij zichzelf altijd noemde, ofschoon zijn ouders hem een andere naam gaven, een aangenomen kind was.

— Droeg hij het medaljon, toen gij hem bij naamt?

— Neen, dat vond ik in de kamer van het logement, waar de dierentemmer

met de ongelukkige vrouw hun intrek hadden genomen, weggestopt in een klein doosje, dat aan de vrouw had toebehoord, en waarin zij het misschien voor de blikken van haar man verborgen had gehouden. Er was geen kettinkje meer aan en naderhand heb ik het van een eenvoudig gouden kettinkje laten voorzien.

Gedurende enige tijd bleef het stil in de ziekenkamer.

Toen begon Raffles weer:

— Wij kunnen er niet aan twifelen, waarde Bonci, of Francis staat iemand in de weg! En dat kan onmogelijk van vandaag of gisteren dateren; hij moet reeds heel lang geleden haat hebben opgewekt van de man, die hem eergisteravond door uw hand van het leven heeft willen beroven. Het moet zelfs langer dan zeven jaren geleden zijn, want in al die tijd is hij natuurlijk steeds onder uw hoede gebleven.

— Ik heb hem zelfs geen seconde alleen gelaten, mylord!

— Laten wij dan eens logisch trachten te redeneren. Men haat een jongen van vier of vijf jaar niet ter wille van zijn persoon, maar omdat hij, eenmaal tot man opgegroeid, een plaats zal innemen, die een ander heeft willen bezetten. Uit alles wat gij mij hebt meegedeeld, leid ik af, dat Francis tot een rijke, misschien wel adellijke familie heeft behoord. Indien hij een enige zoon is, zou hij, bij de dood van zijn vader, waarschijnlijk een groot fortuin hebben geërfd, wellicht een titel. Heeft hij u nimmer over zijn familieleden gesproken? Ik bedoel natuurlijk heel in de beginne, toen hij daaraan nog heugenis kon hebben?

— Toen hij nog jong was, mylord, deed hij mij wel eens verhalen van ritjes op hitten, van grote parken en prachtige kamers in een heel groot huis, maar ik achtte dat alles toen nog het uitvloeisel van de rijke fantasie van een levendige knaap.

— Heeft die Harris zich nooit over de jongen uitgelaten?

— Nooit!

— Wat was hij voor een landsman?

— Hij was een Engelsman! Hij trad echter onder een artiestennaam op; ik geloof Remendado, of iets dergelijks.

Raffles verzink in diep nadenken.

Langzamerhand begon hij de samenhang van het drama te vermoeden.

En hij deed zich zelf de gelofte, dat hij niet zou rusten, alvorens hij de ouders van de knaap had uitgevonden en de verraderlijke schurk had gestraft, die de jongen had willen vermoorden op een even geraffineerde als sluw verzonden wijze, die hem zeker buiten schot zou hebben gehouden, als het moorddadig opzet gelukt was.

Hij was opgestaan van de stoel, die hij dicht naast het bed had getrokken, nam de hand van Bonci en zei:

— Het zal u zeker leed doen, Bonci, als gij de knaap zoudt moeten afstaan, maar zoudt gij aarzelen, als zijn werkelijke ouders, verondersteld, dat die nog leven, hem van u zouden komen opeisen om hem zijn rang in de maatschappij te doen hernemen, die hem van rechtswege toekomt?

— Ik zou er zeker veel verdriet van hebben, mylord, maar aarzelen zou ik niet, antwoordde de oude goochelaar. Het is immers duidelijk, dat de jongen op de duur dit leven niet kan voortzetten. Ik ben een oud man, die nog

slechts leeft voor zijn wraak, en zulk een man is eigenlijk geen gezelschap voor de jongen.

— Wilt gij mij dan veroorloven hem te zeggen, wat ik ontdekt heb, opdat hij mij behulpzaam zal zijn bij het opsporen van de moordenaar? Ik beloof u, dat ik hem volstrekt niets zal laten merken van mijn vermoedens betreffende zijn afkomst, voordat gij mij dat zelf zult toestaan.

— Onder die voorwaarde, mylord, kunt gij hem vragen, wat gij wilt, antwoordde Bonci. Hij is een schrandere knaap en hij kan u misschien van grote dienst zijn!

— Dan verlaat ik u nu en ga dadelijk met Francis naar het Hypodrome-Theater, teneinde daar op het toneel en in de kleedkamer een onderzoek in te stellen. Wellicht ontdekken wij daar iets, dat ons op het spoor kan brengen van de laaghartige schurk, die u tot moordenaar tegen wil en dank had willen maken. Tracht nu wat te slapen. Ik beloof u, dat ik het u dadelijk zal komen medelen, wanneer wij iets ontdekt hebben.

— Ik dank u voor uw vriendelijkheid, mylord, maar of ik zal kunnen slapen betwijfel ik, antwoordde Bonci, met een droevig glimlachje.

HOOFDSTUK VI

HET ONDERZOEK

Het was bijna zes uur, toen de blauwe limousine stilstond voor het herenhuis in de Cromwell-Street.

Francis was zoeven van zijn wandeling met Brand teruggekeerd, en Raffles liet de jongen aanstonds in de auto plaats nemen. Francis keek wel wat verbaasd toen hij vernam, dat de rit naar het Hypodrome-Theater zou voeren.

Nauwelijks had de auto zich in beweging gezet, of Raffles begon:

— Luister eens, Francis. Ik heb je een paar vragen te stellen, waarover je je misschien zult verwonderen en waarvan je de betekenis later wel zult begrijpen. Het is echter van groot belang, dat je mij zeer nauwkeurig inlicht.

De jongen keek Raffles met grote ogen aan, maar antwoordde niet.

— Zeg mij eens, hoe je aan de kogel van grafiet komt, die je inplaats van de loden kogel aan je vader moet ter hand stellen.

— Kent u de truc, mylord? riep Francis op verontwaardigde toon. Dat is niet aardig!

— Ik kende hem reeds lang, mijn jongen! antwoordde Raffles glimlachend, en geef mij nu antwoord op mijn vraag.

— Ik nam de kogel van grafiet altijd uit de blauw papieren doos, waarin wij ze uit Zwitserland ontvangen, mylord.

Er is daar een fabriek, die speciaal zulke kogels maakt voor goochelaars.

— Ja, dat zei je vader mij ook al! Wordt die doos na de voorstelling steeds weggesloten?

— Welneen, waartoe zou dat dienen? Ik zet haar eenvoudig, terwijl vader zich afschminkt, in de lade van de kaptafel, met nog andere kleine dingen, die we bij de voorstelling nodig hebben. Er zit wel een sleutel op die lade, maar ik geloof niet, dat wij haar ooit hebben afgesloten.

— Kan jij zelf die twee soorten kogels van elkander onderscheiden?

— Alleen als ik heel nauwkeurig toekijk, mylord! Als ik even vóór dat wij op het toneel gaan, de kogel van grafiet uit de doos genomen heb, dan steek ik hem onmiddellijk in een zakje van mijn fluwelen buisje, waar nooit iets anders inzit, zodat ik mij onmogelijk kan vergissen. Gij zult wel begrijpen, dat ik heel goed oppas, want het zou niet prettig voor mij zijn, als vader eens bij ongeluk een echte kogel op mij afschoot, nietwaar?

— Dat zou het zeker niet, Francis evenmin als voor je vader, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach.

Reeds had de auto de korte afstand afgelegd, die het huis in de Cromwell-Street van Piccadilly scheidt en de wa-

gen stond nu stil voor de artisteningang.

Raffles stapte uit, na de knaap bij de hand te hebben gevat en zei op zachte toon enige woorden tot Henderson, die de auto liet keren en toen weer voor de artisteningang post vatte.

Raffles en Francis traden binnen.

Het was nog zeer stil achter het tooneel, maar de portier zat reeds in zijn loge.

De man herkende de knaap dadelijk en knikte hem vriendelijk toe.

Raffles nam hem ter zijde, drukte hem een geldstuk in de hand en vroeg op zachte toon:

— Luister eens, waarde vriend, ik hoop, dat deze kleine gift je zal bewegen mij zeer duidelijk en naar waarheid te antwoorden op een paar vragen, die ik je zou willen stellen.

— Voor dat bedrag kunt u vragen wat u wilt, mylord, antwoordde de portier opgetogen. En als ik er een antwoord op weet, dan zult u het hebben.

— Zo mag ik het horen, hernam Raffles. Begin dan maar eens met mij te zeggen, of gij hier eergisterenavond waart.

— Ja, mylord, antwoordde de portier, die Raffles herkend had bij het licht van het kleine elektrische lampje, dat zijn loge verlichtte.

— Zit gij hier steeds in deze loge?

— Zo goed als altijd. Ik moet letten op de mensen, die passeren, ik moet boodschappen aannemen en zo meer en eigenlijk mag ik er niet uit van de directeur.

— Hebt gij een goed geheugen?

— Ik heb niet te klagen, mylord.

— We zeggen dus, dat je eergisteren alle heren goed herkend hebt, die hier geweest zijn. Wees zo goed en noem ze mij eens op. Verondersteld natuurlijk, dat je ook hun namen kent.

— Zo goed als mijn eigen, mylord! Daar was om te beginnen Sir Lionel Baery, dan Mr. Bernard Hyslope, vervolgens kwam lord Douglas en ten slotte verscheen lord Elsenore.

— Niemand meer?

— Niemand!

Raffles kende deze vier heren toevallig allen, niet alleen van uiterlijk, maar ook persoonlijk, het ware leden van de Windsor Club, waarvan hij vice-president was.

Hij stond een ogenblik in gedachten en hernam toen:

— Zijt gij hier 's namiddags ook?

— De gehele dag, mylord. Het is een zware dienst, dat verzeker ik u! Zij praten van de achturige werkdag, maar die is voor mij niet weggelegd.

— Er zijn dus geen andere mensen geweest?

— Jawel, mylord, de behanger.

— De behanger? Wat kwam die doen?

— Dat scheen hij zelf niet zo precies te weten! Hij beweerde, dat hij in een van de kleedkamers een nieuw vloerzeiltje moest leggen. Ik wist van niets, maar heb de man zijn gang laten gaan; hij had een grote rol zeil bij zich en een soortement werktas.

— Hoe zag die behanger er uit?

— Groot en bleek, met donkere ogen en vuurrood haar! Ik heb in mijn leven nog nooit zulk rood gezien, mylord! Mijn schoonzusje van dertien jaar heeft ook rood haar, maar dat is vlaskleur, vergeleken bij het haar van die behanger.

— Bleef hij lang?

— Nauwelijks een kwartier.

— En had hij het zeiltje gelegd?

— Ja, mylord.

— In welke kleedkamer?

— In die van de goochelaar Bernadetti.

Raffles kon een zachte kreet van voldoening niet onderdrukken; hij had althans een gering spoor gevonden.

— Zijn de kleedkamers altijd afgesloten overdag? vroeg hij.

— Welneen, mylord! Waartoe zou dat dienen? Er valt maar heel weinig te stelen, en in alle kamers zijn een paar kasten, die de artisten kunnen afsluiten, als ze willen, en waarin zij hun hebben en houden kunnen bewaren. U zult het niet geloven, maar die mensen zijn onder elkaar zo eerlijk als goud! Denk u, dat het ooit voorkomt, dat zij elkaar bestelen? Ze denken er niet eens aan!

— Hoe wist je, dat de behanger juist in de kamer van Bernadetti was geweest? vroeg Raffles onverstoorbaar, zonder te letten op de uitweidingen van de praatgrage portier.

— Dat wist ik, mylord, omdat ik in alle kleedkamers even ben gaan kijken.

— Was er nieuw zeil in die kamer nodig?

— Volstrekt niet.

— Wie had die behanger besteld?

— Dat is meer dan ik weet, mylord. Ik denk haast de directeur.

— Ik dank je voor je inlichtingen, portier en nu zul je zeker wel toestaan, dat ik een kijkje achter de schermen ga nemen?

— Zoals u verkiest, mylord, maar de jonge dame van het rek is er nog niet!

— Dat spijt mij, maar ik kwam eigenlijk niet om haar, antwoordde Raffles, zonder dat er een spier van zijn gelaat vertrok.

Hij had zijn arm om de schouder van Francis geslagen en deze bracht hem op zijn verzoek naar de kleedkamer, waar hij zich iedere avond met de oude goochelaar placht te verkleeden.

Raffles ging dadelijk naar de kaptafel, trok de lade open en nam er een doos van dik, blauw papier uit, welke hij op het tafelblad zette en opende.

Er lagen ongeveer acht loodgrijze knikkers in.

Raffles nam er een op, liet hem aan de knaap zien en vroeg:

— Is die kogel van potlood gemaakt?

De jongen nam hem aan, bekeek hem nauwkeurig en riep toen verschrikt uit:

— Wel neen, mylord! Dat is een loden kogel!

Hij ijlde op de doos toe, woog haar op de hand en riep:

— Het moeten alle loden kogels zijn! Hoe is dat mogelijk?

— Dat zal spoedig genoeg opgelost worden, mijn jongen, antwoordde Raffles op ernstige toon. Wij zullen deze doos meenemen, wie weet hoe spoedig wij haar nodig zullen hebben.

Francis begreep er blijkbaar volstrekt

niets van, maar hij was jong en hij hechtte niet al te veel betekenis aan het voorval.

Raffles had zijn horloge geraadpleegd en zei:

— Kom mee, mijn jongen, wij hebben hier niets meer te doen en wij zullen eens naar de zaal gaan. Verwonder je over niets, binnenkort zul je wel begripen, waarom ik dit alles doe.

Even later stonden Raffles en Francis, na een verbindingsdeur te zijn doorgegaan, aan het begin van de brede gaanderij, die in de vorm van een hoefijzer om de loges heen liep.

Het was pas kwart over zeven en er bevond zich nog niemand in de zaal.

Na enig zoeken had Raffles de ouvreuse gevonden, die zijn eigen loge bediende en die hem zeer goed kende.

Hij drukte het meisje een geldstuk in de hand en zei:

— Vertel mij eens, kindlief, of je een goed geheugen hebt voor gezichten?

— Dat geloof ik wel, mylord, antwoordde de ouvreuse verwonderd.

— Herinner je je dan nog, wie er eergisteren bij mij in de loge zaten?

Het meisje dacht even na en antwoordde toen, een weinig onzeker:

— Heel nauwkeurig weet ik het niet meer, mylord. Ik meen mij wel te herinneren, dat er een oude dame met een mooi, jong meisje was en dan... stil eens...

— Kun je je dan soms herinneren, dat een heer, om iets over negen, haastig de loge verlaten heeft?

— O ja, mylord, dat herinner ik mij heel goed, antwoordde de ouvreuse op levendige toon. Het was mijnheer Edward Humphrey.

Het was Raffles alsof hij plotseling een slag in het gezicht kreeg.

Edward Humphrey: E H!

De letters op de manchetknoop, en tevens die op het gouden medaljon van de kleine Francis.

— Ik dank je voor je inlichtingen, beste meid, hier is nog een klein bewijs van mijn erkentelijkheid.

HOOFDSTUK VII

DE BOETE

Raffles liet geen tijd verloren gaan.

Hij verliet onmiddellijk het Hypodrome-Theater weer, teneinde onderzoek te doen naar de woonplaats van Edward Humphrey.

Er was nog geen uur verlopen, of hij had die woonplaats ontdekt.

De jonge man woonde met zijn vader in het West-End, in een deftige straat.

Maar hiermee was Raffles nog niet tevreden.

Hij deed onderzoek naar de familie van Humphrey, bezocht verschillende kantoren, liet zich op het bureau van de Burgerlijke Stand verscheidene zware registers voorleggen, en wist al spoedig wat hij weten wilde:

Humphrey had nog een zuster, die gehuwd was met de graaf van Bedford.

De voornaam van deze zuster was Eleonore, en toen Raffles dit ontdekte, voer hem opnieuw een schok door de leden, want daar waren alweer de letters E H!

Men behoefde niet al te zeer aan zijn verbeelding de vrije teugel te laten, om aan te nemen, dat het medaljon, hetwelk de knaap droeg, van zijn moeder afkomstig was.

Langzamerhand begon Raffles de toestand duidelijk te worden.

Hij kon er niet langer aan twifelen: Francis moest de zoon zijn van Eleonore Humphrey.

Slechts dit verklaarde alles.

De vader van de knaap, zo had zijn onderzoek hem aangetoond, had nooit een sterke gezondheid gehad en was thans reeds 55 jaar.

De verdwijning van zijn zoon, op zeer jeugdige leeftijd, een raadselachtig geval, dat indertijd heel wat opschudding had teweeg gebracht, had hem zeer veel kwaad gedaan, en zijn gezondheid geschokt.

Welnu, daar Francis de enige zoon van lord Bedford was, zou zijn aange trouwde neef, indien hij verder kinderloos bleef, de titel en het fortuin erven.

Daarom was het zeer waarschijnlijk Edward Humphrey geweest, die indertijd de knaap had laten ontvoeren, misschien wel met het doel om hem te laten doden.

Daarom had hij plotseling de loge verlaten, toen hij zo eensklaps, zeven jaar later, zijn slachtoffer herkende.

Daarom was hij onder de vermomming van een behanger het Hypodrome-Theater binnengedrongen, en had hij verraderlijk de kogels van grafiet in de blauwe doos vervangen door loden.

Wel had Raffles van dit alles nog geen zekerheid, maar die zou hij zich verschaffen, dat nam hij zich stellig voor.

Het was reeds laat in de avond, toen hij zich naar het ziekenhuis begaf en verlof vroeg, nog enige woorden met Bonci te mogen wisselen.

De toestemming werd hem dadelijk verleend, want de oude man had de gehele namiddag geslapen, en zijn toestand werd voortdurend beter.

Zo voorzichtig mogelijk deelde Raffles de oude goochelaar, voorlopig zonder namen te noemen, alles mede, wat hij die dag had ontdekt.

Bonci had aandachtig toegeluisterd, zonder hem een enkele maal in de rede te vallen, en toen Raffles zijn verhaal ten einde had, vroeg hij:

— En hoe is de naam, mylord, van die harteloze schurk, die gij er van verdenkt, dat hij een onschuldige knaap op zulk een afschuwelijke wijze van het leven heeft willen beroven?

— Zijn naam is Edward Humphrey!

Op het horen van die naam uitte Bonci een luide kreet, en viel, bleker dan het laken van zijn bed, in de kussens terug.

— Maar, wat scheelt u toch? riep Raffles verschrikt uit. Waarom doet die naam u zo ontstellen? Kent gij die man?

Langzaam opende zich de ogen van Bonci weer, die vol brandende tranen stonden.

Met moeite hief hij zich op een elleboog op, en toen kwam het op schorre toon over zijn droge lippen:

— Misschien bestaat hier een naam-overeenkomst, een toevallige overeenstemming mylord, maar indien dat niet het geval is, dan is die man, dan is die moordenaar de zoon van mijn eigen vrouw, die mij lange jaren geleden verliet om Henry Humphrey te volgen.

Raffles kon een kreet van verbazing en ontsteltenis niet onderdrukken.

— Wat! riep hij uit. Zijn vader was dus de man, die uw leven verwoestte? Hij was het die u bedroog, en uw vrouw en uw geld roofde?

— Hij was het! antwoordde Bonci op doffe toon.

Raffles was opgesprongen.

Zijn ogen fonkelden en zijn stem had een harde klank, toen hij zei:

— Wij moeten zekerheid hebben! Die schurken moeten gestraft worden! En Harris, die nog altijd in de gevangenis te Milaan zit en wel spoedig op vrije voeten zal worden gesteld, daar zijn straftijd bijna verstreken is, kan ons die zekerheid verschaffen! Hij is de man geweest, die de kleine Francis bij zich had, tot gij de jongen onder uw hoede naamt! Ik vertrek zonder een ogenblik te verliezen, naar Milaan en als ik ben teruggekeerd, dan zal er gerechtigheid geoefend worden, dat zweer ik! Mijn secretaris, mijnheer Brand, zal intussen de knaap nauwkeurig bewaken, want 't is niet gezegd, dat Edward Humphrey zijn pogingen niet zal herhalen!

Een ogenblik later was Raffles vertrokken, en, na Brand de nodige instructies te hebben gegeven, stak hij, in gezelschap van Henderson, die de snelste auto zou besturen, welke Raffles tot zijn beschikking had, nog die zelfde nacht het Kanaal over.

Hij reisde als het ware na te Parijs te hebben overnacht, aan een stuk door naar Milaan, en begaf zich, daar gekomen, aanstonds naar de gevangenis, waar Harris boette voor de doodslag op zijn vrouw.

Een uur later wist Raffles alles.

Zeven jaar geleden vertoefde Harris met een reizend circus in Engeland, en daar maakte hij kennis met Edward Humphrey, die toen omstreeks dertig jaar was, en die hem een grote som geld aanbood, indien hij wilde zorgen, dat de knaap, die hij hem in handen zou spelen, binnen korte tijd van het wereldtoneel verdween...

Harris had het echter nooit over zich kunnen krijgen, de knaap te doden, van wie hij overigens niets anders wist, dan dat hij gesproken moest zijn uit een aanzienlijk geslacht.

Hij wist zich echter nog zeer goed het gelaat te herinneren van de man, die hem de vreselijke opdracht gaf, en zou hem stellig op het eerste gezicht herkennen.

Deze gehele bekentenis werd op schrift gesteld, behoorlijk gezegeld, en door Harris en de directeur van de gevangenis ondertekend.

Voorzien van dit stuk, en nadat hij de berouwvolle misdadiger beloofd had, hem in de toekomst niet aan zijn lot te zullen overlaten, aanvaardde Raffles dadelijk weer de terugreis.

Henderson scheen te beseffen waarom het ging want hij reed als een ware duivel.

Vijf dagen nadat Raffles uit Londen vertrokken was, omstreeks negen uur in de ochtend, stond de grote snelle auto weer stil voor het huis in de Cromwell-Street.

Hij begaf zich aanstonds naar de bibliotheek, waar hij Brand aantrof, en vernam van zijn vriend, dat de beide Humphrey's, vader en zoon, zich nog altijd te Londen bevonden en in hetzelfde huis woonden.

Wat Bonci betreft, zijn toestand was in die dagen zo vooruitgegaan, dat de geneesheer hem verlof had gegeven, nog diezelfde dag het ziekenhuis te verlaten. Hij had reeds de dag te voren een wandeling in de grote tuin van het ziekenhuis mogen maken, en zag met verlangen uit naar de terugkomst van zijn beschermer.

En zo begaf Raffles zich aanstonds naar de oude man, in gezelschap van Francis, en hij vond hem in een der prieelen van de tuin, waar hij zich in het zonnetje koesterde, in gedachten verzonken, en blijkbaar zo goed als geheel hersteld.

Hij stond haastig op om Raffles te begroeten, drukte de knaap aangedaan aan zijn borst en vroeg toen:

— Welnu, mylord, hebt gij zekerheid?

— Ja, mijn waarde Bonci, het is alles gegaan zoals ik dacht en in mijn binnenzak bevindt zich het bewijs van de

schuld van Edward Humphrey. Harris is, wanneer het gewenst mocht worden, bereid, om alles onder ede voor de rechtbank te bevestigen.

— Laat ons dan geen tijd meer verliezen, wat ik u bidden mag, mylord, en dadelijk de beide schurken ter verantwoording roepen. Wij kunnen de knaap meenemen, wanneer gij het goedvindt.

— Dat had ik óók willen voorstellen, mijn waarde Bonzi, zei Raffles. Maar voelt gij u werkelijk sterk genoeg om die nieuwe aandoening te doorstaan?

— O ja, mylord, ik gevoel mij net zo sterk als veertig jaar geleden.

Francis had vol verbazing naar dit gesprek geluisterd, waarvan hij volstrekt niets begreep.

Raffles streek hem over het blonde haar en zei op vriendelijke toon:

— Er zal een grote verandering in je leven plaats grijpen, mijn jongen, maar wat er ook gebeuren moge, bedenk dat je aan deze man hier zeer veel verschuldigd bent.

Voor de jongen iets had kunnen zeggen, had Raffles hen beiden met zich gevoerd, en een ogenblik later zaten zij in de grote auto, die na een half uur rijdens stilhield voor een fraai huis in het West-End.

Allen stegen uit, terwijl Henderson met de auto voor de deur bleef wachten.

Van de conciërge vernam Raffles, dat Humphrey met zijn vader enige ruime appartementen op de tweede verdieping bewoonde.

Zij beklommen de trappen, en op hun bellen werd de deur geopend door een bediende, die enigszins verbaasd vroeg, wat zij wensten.

— Je meester is immers thuis? vroeg Raffles.

— Dat wel, mijnheer, maar mijnheer ontvangt nooit voor de lunch.

— Dan moet hij in dit geval maar eens een uitzondering maken, hernam Raffles bedaard. Zeg hem dat Lord

William Aberdeen hem dringend verlangt te spreken omtrent een ernstige aangelegenheid.

De knecht veranderde dadelijk als een blad aan een boom, liet de twee mannen met de knaap buigend binnen, en bracht hen naar de fraai gemeubelde ontvangkamer, om het bezoek van Zijne Lordschap te gaan aankondigen.

Een ogenblik later ging de deur open en op de drempel verscheen een man van omstreeks vijf en zestig jaar, met een volkomen kaal hoofd, rood omrande ogen, en een vaal, met rimpels doorploegd gelaat.

Vóór Raffles het verhinderen kon, stond Bonci vlak voor hem, met dreigend gebalde vuisten, en sissend kwam het van zijn lippen:

— Herken je mij, Henry Humphrey? Herken je mij?

De oude man deinsde terug, alsof hij een spookverschijning zag en drukte de hand op het hart.

Hij sperde zijn ogen zo ver mogelijk open, en stamelde:

— Bonci, jij!

— Ja, ik! riep Bonci. Veertig jaren zijn er verlopen, maar er is nog een rechtvaardigheid. Ik wist wel dat de hemel het niet zou toelaten, dat een schurk als jij ongestraft zou blijven!

Op dit ogenblik trad een man van bijna veertig jaar binnen, met een smal, bleek gezicht, die sprekend op zijn vader gelek, en verwonderd en toornig uitriep:

— Wat moet dat betekenen?

— Dat zult gij aanstonds horen, mijnheer Humphrey, liet de heldere stem van Raffles zich horen.

Hij trad terzijde, en nu stond de knaap in het volle licht.

Edward Humphrey, die de jongen nu pas zag, deinsde terug, alsof een vergiftige slang zich voor hem oprichtte, en verbleekte zichtbaar.

Zijn blikken vlogen naar Raffles, die hem verachtelijk opnam, en eindelijk kon hij stamelen:

— Wat heeft dat alles te betekenen? Waaraan heb ik de eer van uw bezoek te danken, mylord?

— Gij hebt mijn bezoek te danken aan uw eigen misdaden, Edward Humphrey! antwoordde Raffles op harde toon. Zij hebben u achterhaald, en gij zult u gereed moeten maken om uw straf te ondergaan. Deze man, Bernardo Bonci, en ik, Lord William Aberdeen, beschuldigen u ervan, dat gij deze knaap, Francis, graaf van Bedford, naar het leven hebt gestaan! Wij beschuldigen u ervan, dat gij nog pas een week geleden in het Hypodrome-Theater deze knaap hebt willen vermoorden.

Edward was vaalbleek geworden, en fluisterde schor:

— De bewijzen! Gij praat wartaal! De bewijzen!

— De bewijzen heb ik in mijn binnenzak; een gezegelde verklaring van Tom Harris, de dierentemmer, die gij had opgedragen, de kleine lord Bedford uit de weg te ruimen, opdat gijzelf zijn titels en rijkdommen zoudt kunnen erven!

Humphrey wilde iets zeggen, toen een schorre kreet allen verschrikt naar Henry Humphrey deed omzien. Het volgende ogenblik viel hij voorover en bleef stil liggen. Hij was dood. Een be-roerte had een einde aan zijn leven gemaakt.

Raffles wendde zich tot de jonge Humphrey, die met starre blik naar het lijk van zijn vader keek, en zei op koele toon:

Wij geven u een half uur tijd, om u bij de politie aan te melden. Is die tijd verstreken, en hebt gij het nog niet gedaan, dan... zult gij zelf de gevolgen moeten dragen. Uw toeleg is mislukt; deze knaap zal reeds morgen in zijn rechten hersteld zijn! Kom, mijnheer Bonci, wij hebben hier niets meer te doen.

Hij had zijn arm beschermend om de schouder van de jongen geslagen, en allen verlieten het vertrek, terwijl Humphrey hen met wezenloze blik, bleker dan een lijk, nakeek, bleker dan de dode, die daar op de vloer lag uitgestrekt.

Maar juist toen de bediende de deur voor hen opende, trof de klank van een korte, scherpe knal hun oor.

Raffles en Bonci wisselden een veel-

betekenende blik met elkaar, en de eerste zei op ernstige toon:

— De lafaard heeft zich zelf reeds gevonnist; de aardse rechter kan hem niet meer straffen.

Reeds twee dagen later was Francis, graaf van Bedford, aan zijn ouders teruggegeven, die hete tranen van vreugde schreiden. Maar de oude Bonci is tot zijn dood toe de vriend van de kleine edelman gebleven.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Diamanten en Liefde

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

- Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt
2001. — Een Miljoenen-erfenis 2002. — De gestolen Dolk 2003. — Een Inbraak met gevolgen 2005. — Zonderlinge Epidemie 2006. — Een droeve Huwelijksdag 2007. — De Wraak der K. K. K. 2008. — Twee Doodsvijanden 2009. — De Meester herleeft 2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val 2011. — Raffles en Amor 2012. — Nicholson juicht te vroeg 2013. — De Broeder van Nicholson 2014. — Avontuur in België 2015. — De Moord in Kamer 13 2016. — Aan de Marteldood ontsnapt 2020. — Bloed en Goud 2021. — De buitenste Duisternis 2022. — De Waanzinnige 2023. — De gestolen claim 2024. — De Bergduivel 2027. — Het Geheime Document 2028. — De Redding van «Goudhaar» 2029. — «Goudhaar» 2030. — De Smokkelkoningin 2031. — De Misdad in de trein 2032. — De Revue-Girl 2033. — Professor Shirley 2034. — De Kit van Wong Li 2035. — De Gewaande Radjah 2036. — De Geheimzinnige Tempelstad 2037. — De Duivels van de Gele Zee 2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi 2039. — Vijftig tegen één 2040. — Ilona, de avonturierster 2041. — De Kelder des Doods 2042. — De onverwachte terugkeer 2043. — Rode Bijl krijgt een lesje 2045. — Zwarte Anna 2046. — Het Juweel van Prins Omar 2047. — Gevaarlijk spel 2048. — Het Goud van de Metropolitanbank 2049. — De Bende van Myra Bonati 2050. — Merry-Kid de verklikker 2051. — Het Verlaten Slot 2052. — De Riolen van Parijs 2053. — Rovers en Verraders 2054. — Een documentenjacht 2055. — De Verijdelde Ontvoering 2056. — Liefde, Paarden en Bandieten 2057. — Een Mislukte Samenzwering 2058. — De Kool des Doods 2059. — Jacht op Fortuin 2060. — De Gouden Wisselbeker 2061. — Een Fatale Vrouw 2062. — Een moderne Blauwbaard 2063. — Een Geheimzinnige Moord 2064. — Een Spaans Drama 2065. — Een merkwaardige diefstal 2066. — Spoken op Marshy Manor 2067. — Chantage en Hypnose 2068. — De Lokstem van het Goud 2069. — Het Geheim van de Boekenkist 2070. — Het Revolutie Complot 2071. — Het Verlaten Huis 2072. — Het Spel met de Dood 2073. — Het Verstoorde Feest 2074. — Russisch Goud 2075. — Een Moderne Robinson 2076. — De Moord in Fenchurch Street 2077. — Het Vioolwonder 2078. — De Raadselachtige Moord 2079. — Een Avontuur in China 2080. — De Verborgen Schat 2081. — De Chinese Schatkamer 2082. — De Bende van de Gouden Ster	2083. — Sensatie in de Opera 2084. — De Folterkelder 2085. — De Bedrieger bedrogen 2086. — De Geheimen van Parijs 2087. — Speelzucht en Misdad 2088. — De Diamanten Spin 2089. — Een duivelse Uitvinding 2090. — Parijse Autobandieten 2091. — Het Trio Desmond 2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd 2093. — Als het Goud lokt 2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten 2095. — Wie was de Derde Man? 2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim 2097. — De Ontvoerde Diplomaat 2098. — Rumoor om de Derby 2099. — Gevaren van de Wereldstad 2100. — Moderne Piraten 2101. — Het Filmkasteel 2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt 2103. — Een Onderaards Drama 2104. — De Verzonken Metropolis 2105. — De Vreemde Chauffeur 2106. — De Moord in het Cabaret 2107. — De Negende Steen 2108. — Onraad in Hollywood 2109. — Ossenkop; gang 5 2110. — De Bende van de «De Ratten» 2111. — Het Avontuur in Hollywood 2112. — De Bende van de Gouden Spin 2113. — Irma Sandrina 2114. — In de val gelokt 2115. — Om een kwart miljoen dollars 2116. — De Giftgas-centrale 2117. — Een mislukte ontvoering 2118. — De Verdwenen Kleindochter 2119. — Helicopter-bandiet 2120. — De Verraderlijke Huisknecht 2121. — Vrouwelijk Lokaas 2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge 2123. — In het Hol van de Leeuw 2124. — Een Patient verdween 2125. — De Geheimzinnige Liftkoker 2126. — De pseudo uitvinder 2127. — De Zwarte Kaper 2128. — Moderne Schatgravers 2129. — Liefde en Kunst 2130. — De Moord in Kew Gardens 2131. — De Tijdbom 2132. — Antiquiteiten en Liefde 2133. — De Verijdelde Ontvoering 2134. — Drie Hotelratten 2135. — Het Nieuwe Bendehoofd 2136. — De Bloedraad 2137. — Een merkwaardig Duel 2138. — Giftgasbandieten 2.139. — Een wanhopige ontsnapping 2.140. — De Erfenis der Caraïben 2.141. — Het Drama in Cromwell Street 2.142. — Het einde van een schurk 2.143. — In het barre Noorden 2.144. — Misdadige Onschuld 2.145. — De Duivel in de Vrouw 2.146. — Het Spook van Sèvres 2.147. — De Dubbelganger 2.148. — Onraad op Drummond Hall 2.149. — Amor en Juwelen 2.150. — Het geheim van de Grot 2.151. — Bernadette's Geheim IN VOORBEREIDING : 2.152. — Diamanten en Liefde 2.153. — Goud onder de Golven 2.154. — Het Geheim van de Grafkelder